

Αθλητικοί Ηπείρου

ΑΘΛΗΤΙΚΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΗΕΣ

3

ΓΚΑΡΙΝΧΑ:
Ο Μεγαλός ΘΕΟΣ





Ἡ ἐστία τῶν Ἀγγλῶν βομβαρδίζεται συχνά.

ΜΑΝΟΕΛ ΓΚΑΡΡΙΝΧΑ

Ὁ μελαψὸς θεὸς τοῦ γηπέδου

ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ὑπό: ΠΑΠ.

ΕΝΑΣ πυροβολισμὸς ἔπεσε μέσα στὴ νύχτα, μιὰ σφαῖρα ἔσχιζε τὴ γαλῆνη, τὸ φῶς ἔσβησε ἀπότομα στὴν παράγκα. Κι' ὕστερα ἀκούστηκε τὸ οὐρλιαχτὸ τῆς τρομαγμένης γυναίκας.

— Βοήθεια.....

Καὶ μετὰ, τίποτα. Ἦσυχία. Ἔ-

να μικρό, πρασινωπὸ φεγγάρι ἔρριχνε στὸ ἐξοχικὸ τοπίο κάποιο ἀπίθανο φῶς.

Ὑστερα τὸ τρίξιμο τῆς πόρτας τῆς παράγκας γρατσούνισε τὴ νυχτερινὴ σιγὴ κι' ἓνας μετρίου ἀισθηματος ἄντρας πρόβαλε στὸ κατῶφλι, βαστώντας κάτω στὸ ἔνα του χέρι. Μὰ πρὶν προλάβῃ νὰ

«ΑΣΣΟΙ ΤΟΥ ΓΗΠΕΔΟΥ» Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Νόμῳ: Διευθυν-
τῆς: Ἀπ. Ν. Μαγγανάρης — Χρυσοσπηλαιωτίσης 3 — Ἀθῆναι
Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 2

κάνη δεύτερο δῆμα, μιὰ ριπή αὐτόματου πού σφύριξε ξαφνικά σὰν φίδι, τὸν γάζωσε κατάστηθα καὶ τὸν ἐπάλλωσε μέσα στὸ αἷμα του..

Ὁ Γκαρρίνχα σκούπισε νευρικά τὸ ἱδρωμένο του πρόσωπο κι' ἀνάψε ἕνα τσιγάρο. Τράβηξε μιὰ βρεθεία ρουφηξιά κι' ἄφησε σχεδὸν ὁλόκληρο τὸν καπνὸ μέσα του, νωκλώνοντας μιὰν ἀπόλαυση.

Αὐτὸς δὲν εἶχε καμμιὰν ἀνάμιξη σὲ τούτη τῇ διπλῇ δολοφονίᾳ. Ἀπλῶς θυμότανε αὐτὴ τὴν τρομερὴ σκηνὴ ἀπὸ ἕνα ἀστεινομικὸ φιλμ πού εἶχε δῆ νεαρός. Τοῦ εἶχε κάνει μεγάλῃ ἐντύπωσι. Καὶ ἀπὸ τότε τὴν θυμότανε ἔντονα, κάθε φορά πού τύχαινε νὰ βρεθῇ μπροστὰ σὲ μιὰ δύσκολη κατὰστασι.

Ἀπόψε ἦταν πολὺ ἀνήσυχος. Εἶχε ζητήσει ἀπ' τὸν προπονητὴ ἕνα μοναχικὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ προετοιμασθῇ καλύτερα ψυχικὰ γιὰ τὸν αὐρισανό, μεγάλο ἀγῶνα, ὅπως τοῦ εἶπε. Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς ἤθελε νὰ μείνῃ μόνος γιὰ νὰ σκεφθῇ γιὰ τελευταία φορὰ τίς ἐντολὲς πού εἶχε πάρει τότε πού ἔφυγε ἀπ' τὴν πατρίδα, καὶ νὰ ἀποφασίσῃ πὼς ἦταν καλύτερα νὰ ἐνεργήσῃ.

Ὡστόσο δὲν μπορούσε νὰ ἡσυχάσῃ. Ἐνοίωζε τὰ νεῦρα του τεταμένα. Ἐσθῆσε τὸ τσιγάρο — ἀλλῶστε δὲν ἦταν ποτὲ σπουδαῖος καπνιστής. Ἄνοιξε μιὰ παγωμένη λεμονάδα. Κατέβαζε μὲ ἀπόλαυσι τίς γουλιές, καθὼς μὲς στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο ἔρχονταν ἀπαλοὶ οἱ τόνοι μιᾶς βραζιλιάνικης μελωδίας.

Ἦταν ἀργά. Τὸ μυαλό του δὲν δούλευε, κι' ἔπρεπε ὥστόσο νὰ σκεφθῇ καὶ τὸ παιχνίδι. Μὰ ὅπως σήκωσε τὸ ποτήρι, γιὰ νὰ κατεβάσῃ μιὰν ἀκόμη γουλιὰ, μιὰ ξαφνικὴ φωνὴ τὸν ἔκοψε.

— Μανουὲλ Φραντρίσκο ντὸς Σάντος.

Τρόμαξε. Τὸ ποτήρι γλίστρησε ἀπὸ τὸ χέρι του κι' ἔσπασε μὲ

πάταγο. Ἡ φωνὴ ἦταν ἀγνωστὴ. Μιὰ βραχνή, συχασμερὴ ἀντρικὴ φωνή.

— Μανουὲλ Φραντρίσκο ντὸς Σάντος, ξανακούσθηκε ἡ φωνή. Μείνε ἀκίνητος, ἂν ἐκτιμᾷς τὸ πετσί σου καὶ κάνε ὅτι σοῦ πῶ. Κουβαλάω μαζί μου ἕνα γεμάτο τριανταχοτάρι. Κι' ἔχω πάρεϊ τρία πρώταθλήματα στὴ σκοποβολή. Σήκω ἀπᾶνω τώρα μὲ προσοχὴ καὶ ἔλα δυὸ βήματα μπροστὰ. Ψηλά τὰ χέρια. Καὶ πρόσχε μὴν κάνῃς καμμιὸ κουταμάρα, γιὰτὶ δὲν θὰ προφτάσῃς νὰ μετανοιώσῃς.

Ὁ Μανουὲλ Φραντρίσκο ντὸς Σάντος - Γκαρρίνχα ἔμεινε γιὰ λίγο ἀναποφάσιτος. Κι' ὕστερα σηκώθηκε, ἔβαλε τὰ χέρια ψηλά κι' ἔκρινε δυὸ βήματα μπροστὰ, πρὸς τὴ μυστηριώδη φωνὴ πού ἄκουγε νὰ ἔρχεται ἀπ' τὴν πόρτα, πού χώριζε τὸ μικρὸ μοντέρνο σαλόνι ἀπ' τὸ ὑπνοδωμάτιο.

— Μανουὲλ Φραντρίσκο ντὸς Σάντος, ἀκούσθηκε πάλι ἡ βραχνή, ἀνατριχιαστικὴ φωνή. Κάνε ἕνα βήμα ἀκόμη καὶ στάσου. Ἐτσι μπράβο, ἀγόρι μου. Δὲν εἶσαι καθόλου ζόρικος, ὅπως νόμιζα. Πρόσχε τώρα. Κατέβασε σιγὰ - σιγὰ τὸ δεξιὸν χέρι στὴν ἀριστερὴν σου μέσα τσέπη καὶ δῶσε μου τὸν φάκελλο πού ἔχεις ἐκεῖ. Καὶ εἶπαμε, προσοχή. Μὴν κάνῃς καμμιὰ κουταμάρα, γιὰτὶ τὸ τριανταχοτάρι μου σημαδεύει ἴσια στὴν καρδιά σου. Σύμφωνοι;

Ὁ Μανουὲλ Γκαρρίνχα ἔμεινε γιὰ λίγο ἀκίνητος. Ἐνοίωθε μιὰ λύσσα νὰ τὸν τραντάξῃ μέσα του μὰ κι' ἕνα φόβο νὰ τοῦ κόβῃ τὰ νύματα. Δὲν μπορούσε νὰ κάνῃ διαφορετικὰ. Στὸ ἀναδεδειγμένον ἀπάναντι φωτεινὴς ρεκλάμας, ἔλαμψε, μισὸ μέτρο μπροστὰ του, ἕκ μεταλλο. Ἦταν δίγως ἄλλο ἢ κόλλη τοῦ πιστολίου. Ἐνοίωσε ἔνα παγωμένο ἱδρώτα νὰ τὸν περιλήψῃ. Κατέβασε ἀργά - ἀργά τὸ δεξιὸν χέρι, τὸ ἔβαλε μέσα στὴν τσέπη τοῦ σακκακιῦ του κι' ἔπια

σε την άκρη του χοντρού φάκελλου.

— "Έλα γρήγορα, λεβέντη μου, άκούστηκε πάλι η βραχνή συχαμένη φωνή. Γίετα τον φάκελλο μπροστά σου και χάμω. Καί, προσοχή, έ; "Όχι κουταμάρες.

"Οι Μανουέλ τράβηξε απ' την τσέπη τον φάκελλο, τον έβγαλε έξω, τον έσφισε για μιá στιγμή στα γέρα του δάχτυλα, πήγε να κάνη μιá κίνηση διαφορετική απ' αυτήν που του διάταζε η «φωνή» μá τελικά έξετέλεσε τη διαταγή. Πέταξε τον φάκελλο μπροστά του κα' χάμω, ενώ η καρδιά του χτύπαγε σαν πολυδόλο. Την ίδια στιγμή ένοιωσε ένα γερό χτύπημα στο κεφάλι από αντίκειμενο που έκτοξεύτηκε έναντίον του, κι' έχασε τις αισθήσεις του.

ΟΤΑΝ συνήλθε ήταν σε κάκo χάλι. Πήγε ν' απλώση τo χέρι του, για να στηριχθή και να σηκωθή, αλλά ήταν αδύνατο. Αίσθανόταν όλος βαρύς. Τo κεφάλι του σαν να τo τρώπαγαν γύρω - γύρω με σουβλιά. Ήταν σe κακή κατάσταση. Με πολύ κόπο κατάφερε ύστερα από αρκετή ώρα να σηκωθή. Άκουμπώντας έφτασε βήμα, βήμα μπροστά στον καθρέφτη. Άναψε τo φώς. Καί τότε τρόμαξε μ' αυτό που είδε. Τo έκα του φρύδι, ήταν σκισμένο και τo αίμα που είχε τρέξει από την πληγή είχε ξεραθή πάνω στο μισό του προσώπου, κάνοντάς του ένα φριχτό μακιγιάζ.

Τo μυαλό του ήταν σκοτισμένο. Δέν μπορούσε να ξεκαθαρίση τι είχε ακριβώς συμβή. Κύτταζε σιγά - σιγά γυρω του. Καί τότε τά θυμήθηκε όλα μονομιάς. Ένα μπουκάλι σπασμένο βρισκόταν χάμω, πλάι στα αίματά του που είχαν βάψει τo παρκέ. Αυτό ήταν τo αντίκειμενο που τoυ είχε πετάξει κατακέφαλα o άγνωστος.

Καί τότε.... σύρθηκε πάλι μέσ' στ' αυτιά του η βραχνή, συχαμένη φωνή.

— Μανουέλ Φραντίσκο ντός Σάντος...

Τόν έπιασε λύσσα, μá ένοιωσε άποκαμωμένος. Κι' άφησε τo σώμα του να γλιστρήση στον παχύ καναπέ. Άιπναιναντι ήταν o καθρέφτης της μικρής τουαλέτας. Ξανακύταξε τον εαυτό του κι' άνατρίχιασε.

... Αύτός ήταν o Γκαρρίνχα; Τo έξω δεξιά της εθνικής Βραζιλίας, που θα ξετρέλλαينه τις ξανθές κρπέλλες του Γκόττεμποργκ; Αύτός ήταν o Γκαρρίνχα, o μελαψός θεός του γηπέδου, που όλες κι' όλοι γι' αυτόν θα μιλούσαν τούτες τις μέρες στην όμορφη σουηδική πολιτεία;

"Ένα κρύο ντους κι' ένας δυνατός καφές, τάν συνέφεραν από τo τρομερό σόκ. Τώρα μπορούσε να σκεφθή κάπως, να βάλη ίσως τá πράγματα σε μιá σειρά.

Θυμάταν πολύ καλά όταν ανέλαβε αυτή τη δουλειά. Τoυ είχαν υπογραμμίσει τους κινδύνους που θ' διέτρεχε. Θά κινδύνευε την ίδισ του τη ζωή. Μά δέν δίστασε στο τέλος και δέχτηκε. Στo κάτω κάτω τoυ δινόταν η εύκαιρία να εισπράξη μισό εκατομμύριο δολάρια και μαζί τον τίτλο του πατριώτη, τoυ ήρωα — άμα πετύχαινε.

Ήταν νέος, γερός, γεμάτος φιλοδοξίες και όνειρα κι' αυτή η πρόταση που τoυ γινόταν τώρα μπορούσε να τoυ στρώση με χρυσάφι, ίσως και όλη του τη ζωή.

Θυμάται εκείνο τo βράδυ στο Σάο Πάολο, ύστερα απ' τo μεγάλο παιχνίδι που είχε δώσει με την ομάδα, την περίφημη Μποταφόγκο. Σούρουπο.

"Ο,τι αρχίζει η φίστα και χαρούμενες, λιχνιστικές μελωδίες έρχονταν από παντού. Έβγαينه απ' τo ξενοδοχείο για μιá βόλτα στην

πόλι, όταν τόν φώναζε ό προπονητής.

— “Ε, Μανουελίτο. “Ελα νά γνωρίσης ένα θαυμαστή σου πού θέλει νά σέ συγχαρή.

“Ο Γκαρρίνχα γύρισε βαρυστή μένος στό σαλόνι τού ξενοδοχείου όπου ό προπονητής τού γνώρισε έναν ψηλό, επίβλητικό σαραντάρη, μέ σοκολατί πρόσωπο, στενό κατάμαυρο μωστράκι καί δυό μικρά μαύρα μάτια πού πέταγαν σπίθες.

— Χουάν Άλφρέδο Περέιρα, συστήθηκε άνετα ό άγνωστος, πού έδειχνε πολύ κομψός μέσα στό έλαφρό γυαλιστερό μπέζ κοστούμι του. Συγχαρητήρια γιά τά δυό σας γκολ. “Εκείνο τού δεύτερο ήταν αλήθεια ένα άριστούργημα. Πώς τού καταφέρατε;

“Υστερά ό προπονητής έφυγε κι ό σαραντάρης τού ζήτησε νά μιλήσουν ιδιαιτέρως. “Ανέβηκαν στό δωμάτιό του. “Ο Περέιρα είχε πάρει ξαφνικά ένα μυστηριώδες ύφος. Τόν κύτταξε επίμονα στά μάτια καί τού έδειξε μία ταυτότητα.

— Τής μυστικής ύπηρεσίας πληροφοριών τού είπε. Έρχομαι μέ άπόρρητη διαταγή τού άρχηγέιού νά σας κάνω μία σοβαρή πρόταση. Πρίν άπ’ όλα θέλω τήν έχεμύθειά σας.

“Ο Γκαρρίνχα κυττούσε παραξενημένος. Δέν καταλάβαινε αυτή τήν ιστορία.

— Μήπως κάνετε κανένα λάθος; άπόρησε. Έγώ είμαι ένας ποδοσφαιριστής.

— Καί τόσο καλός μάλιστα, πρόσθεσε άτάραχος ό Περέιρα, όςο χρειάζεται γιά νά γίνης αναπληρωματικός τού περιφημου Ζοέλ στην έθνική ομάδα γιά τού παγκόσμιο κύπελλο τής Στοκχόλμης. Σύμφωνοι;

“Ο Γκαρρίνχα τόν κύτταξε περίεργος.

— Λοιπόν; Δέν καταλαβαίνω.

“Ο Περέιρα ήταν πεισματάρης.

— Θά καταλάβετε. Πρώτα όμως

σαν ταγματάρχης τής μυστικής ύπηρεσίας πληροφοριών, θά ήθελα νά ζητήσω άπό τόν έφεδρο άνθυπολοχαγό τού δεύτερου γραφείου Μανουέλ Φραντίσκο ντός Σάντος νά μου δώση όλη τήν έμπιστοσύνη του καί όλη τήν έχεμύθεια πού χαρακτηρίζει ένα άξιωματικό πληροφοριών. “Υπηρετήσατε στό γραφείο άντικατασκοπείας, έτσι δέν είναι; Καί πήρατε τού μετάλλιο έξαίρετων πράξεων γιά τή συντελέσατε στην έξάρθρωσι ενός παρανόμου δικτύου πληροφοριών στό Ρίο, σύμφωνα;

“Ο Γκαρρίνχα κούνησε καταφατικά τού κεφάλι του, χωρίς νά πηλέξει.

— Είσατε τότε μόλις 22 ετών καί τού γραφείο άντικατασκοπείας έβλεπε στό πρόσωπό σας ένα νέο έξαιρετο άξιωματικό, πού μπορούσε νά κάνει μεγάλη καριέρα στην μυστική ύπηρεσία. “Αλλά σας πήρε όριστικά τού ποδόσφαιρο καί δέν θελήσατε νά κάνετε ανακατάταξι, παρ’ όλο πού ό διοικητής σας, σας είχε προτείνει γιά ύπολοχαγό. Σύμφωνοι; Λοιπόν άκούστε....

“Η πρότασις τού Περέιρα ήταν κεράνος. Πηγαίνοντας στην Σουηδία μέ τήν έθνική Βραζιλίας γιά τού παγκόσμιο κύπελλο, ό Γκαρρίνχα θά έπαιρνε μαζί του ένα όακελλο μέ άπόρρητα έγγραφα τής βραζιλιακής κυβερνήσεως. Τά έγγραφα ήταν τέτοια πού δέν μπορούσαν νά ταξιδέψουν επίσημα μέ τόν διπλωματικό ταχυδρομό. Τό ταξίδι τής έθνικής ομάδος έδινε μία μεγάλη εύκαιρία μ’ ένα πρώτης τάξεως καμουφλάζ στη μεταφορά αυτή. Στη Σουηδία στό δεύτερο κατά σειρά παιχνίδι πού θά έδινε ή ομάδα γιά τού Κύπελλο, ό Γκαρρίνχα θά έπρεπε νά έλθη σ’ έπαφή μέ τόν διαιτητή, νά τού δώση τόν όακελλο καί νά πάρη άπ’ αυτόν έναν άλλο. Αυτό θά έπρεπε νά γίνη μέσα στό γήπεδο, μετά τού τέλος τού μάτς καί πρίν

ἀκόμη οἱ ποδοσφαιριστὲς φύγουν γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο τους. Τὸ πράγμα φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἀπλό, ἀλλὰ εἶχε δυὸ οὐσιαστικές δυσκολίες, πού μπορούσε νὰ τ' ἀνατρέψῃ ὅλα τὴν τελευταία στιγμή. Ὁ διαιτητὴς ἐκείνου τοῦ δευτέρου στῆ σειρὰ ἀγώνα τῆς βραζιλιανῆς ομάδος στῆ Σουηδία, ὅποιος κι' ἂν ἦταν εἴς εἶχε ἐντολὴ νὰ δεχθῇ καὶ νὰ δώσῃ ἓνα φακέλλο στὸν καλύτερο παίκτη τοῦ ἀγώνος, ἀσχέτως ἐθνικότητος. Στὸν παίκτη ἐκείνον πού θὰ ἐξχώριζε ἀναμφισβήτητα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, καὶ τοὺς 22. Ἡ δυσκολία ἦταν διπλή.

Ἡ Γκαρρίνχα ἔπρεπε πρώτα νὰ συμπεριληφθῇ στὴν ἐνδεκάδα καὶ νὰ παίξῃ στὸ μάτς. Καί, ὥστόσο, ἦταν μονάχα ἀναπληρωματικός, καί, ὕστερα, ἀφοῦ κατάφερνε νὰ μπῇ μὲ τοὺς 11 μέσα στὸ γήπεδο ἔπρεπε νὰ κἀνῃ τέτοιο παιχνίδι, ὥστε στὸν διαιτητὴ νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἀμφιβολία πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ καλύτερος ἀπ' ὅλους. Ὁλ' αὐτὰ τὰ μέτρα εἶχαν παρῆθι γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ σιγουριά τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν φακέλλων. Τὸ πράγμα ἦταν, βέβαια, ἐπικίνδυνον γιὰ αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἡ ἐξασφάλισι, πού θὰ ἦταν — ἂν πετύχαινε — ἐξασφάλισι ἑκατὸ τῆς ἑκατὸ, στῇ ριζόταν σὲ μιὰ βάση πολὺ εὐθραυστη. Ἦταν δίκιο πο μαχαίρι. Ἄν — μιὰ καὶ ὅλα γίνονται σ' ἓνα ποδοσφαιρικὸ μάτς — ὁ καλύτερος παίκτης τοῦ ἀγώνος ἦταν ἓνας ἀσχετος μὲ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία, τί θὰ γινότανε;

Γιὰ μιὰ τέτοια περίπτωσι, τοῦ εἶπε ὁ Περέϊρα, ὅλα εἶχαν προβλεφθῇ. Τὸ πράγμα θὰ ὠδηγεῖτο σὲ δυναμικὴ λύσι, πού δὲν μπορούσε διωκῆ νὰ τοῦ τὴν φανερώσῃ. Αὐτὸ τὸ μυστικὸ τὸ ἀγνοοῦσε κι' ὁ ἴδιος ὁ ταγματάρχης.

Ὁ Γκαρρίνχα δέχτηκε μὲ ἀνακούφισι ἓνα τσιγάρο, πού τοῦ πρόσφερε ὁ συνομιλητὴς του. Δὲν κάπνισε πολὺ — δὲν τὸν ἄφηνε ὁ προπονητὴς — μὰ τούτῃ τῇ σι-

γῇ τοῦ χρειαζόταν. Ἦταν μεγάλη ἡ συγκίνησις.

Τράβηξε μιὰ ρουφηξιὰ καὶ κύταξε τὸν ταγματάρχῃ χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ κρύψῃ τὴν στενοχώρια του.

— Ὁλ' αὐτὰ μοῦ φαίνονται δύσκολα καὶ τρομερά. Γιατὶ διαλέξατε ἐμένα; Λεῖπουν οἱ ἄνθρωποι τῆς καριέρας;

— Σὰς εἶπα. Τὸ ταξίδι αὐτὸ τῆς ἐθνικῆς ομάδος καὶ ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ παγκοσμίου κυπέλλου εἶναι ἓνα πρώτης τάξεως σκηνικὸ γιὰ τὴν ἐπιχείρησι πού σχεδιάζου με. Ἐπειτα, εἰσαστε ὁ μόνος ἀπ' τὴν ἐθνικὴν ομάδα πού ὑπηρετήσατε σὲ τέτοια ὑπηρεσία στὸ στρατὸ καὶ μπορούμε νὰ σὰς ἔχουμε πλήρῃ ἐμπιστοσύνη.

— Καὶ ποῖος σὰς εἶπε ὅτι μὲ βάλανε τελικὰ στὴν ἐθνικὴ; Εγὼ δὲν ἔχω ἰδέα.

— Κανονίστηκε αὐτὸ. Μπήκατε ὅπωςδήποτε στὴν ἐθνικὴ σὰν ἀναπληρωματικὸς τοῦ Ζοέλ. Τελείωσε.

Ὁ Γκαρρίνχα νευρίασε κι' ἐσθῆσε ἀπότομα τὸ τσιγάρο του.

— Καὶ ποῖος σὰς εἶπε ὅτι ἐγὼ θέλω νὰ μπῶ στὴν ἐθνικὴ μὲ διαταγὴ τοῦ ὑπουργείου; Ἄν ἀξίζω θὰ μῶ μὲ τὸ σπαθί μου στὴν ομάδα.

Ὁ Περέϊρα δὲν ἐμωλύσε νὰ χάσῃ τὸ ἀτάραχο ὕφος του.

— Μὴ νευριάζετε. Εἰσαττε στὴν προεθνικὴ ἢ δὲν εἰσαττε;

— Ναί.

— Ἐ, λοιπὸν, μάθαμε ἐπ' τὴν ἀποστονδία ὅτι σὰς διαλέξαντε τελικὰ γιὰ ἀναπληρωματικὸ τοῦ Ζοέλ. Καταλάβετε; Δὲν τὸ ζητήσαμε ἐμεῖς αὐτοί. Σπὴν ἀνάγκη ὁ μῶς θὰ τὸ ζητούσαμε. Ἀλλὰ δὲν χρειάστηκε, καταλάβετε;

— Ἄν εἶναι ἔτσι.

— Ἐτσι, εἶναι.

σκεφθῆτε τὸ αὔριο ὅλη παντῆσε. Πόρτε.

θά με βρήτε.

Οι Περέιρα σηκώθηκε αὐστη-
ρός. Σηκώθηκε κι' ὁ Γκαρρίνχα γε-
μάτος δυσφορία. Ὁ ταγματάρχης
μὲ τὰ πολιτικά, πού εδειχνε σὰν
ὥριμος γόης τὸ κινήματογράφου,
τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

— Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ ἐκτι-
μίσετε τὴν πρότασί μας.

Πρὶν φτάση στὴν πόρτα γύρισε
κοί τοῦ πέταξε ξαφνικά:

— "Ἄν πετύχη ἡ ἀποστολὴ θὰ
εἰσπράξετε μισὸ ἑκατομμύριο δολ-
λάρια. Τώρα τίς ἑκατὸ χιλιάδες
κι' ὅταν ξαναγυρίσετε στὴν πα-
τρίδα τὰ ὑπόλοιπα. Κι' ἂν ἡ ἀ-
ποστολὴ δὲν πετύχη, τὰ ἑκατὸ χι-
λιάρικα πού θὰ ἔχετε προεισπρά-
ξει δὲν εἶναι νομίζω, ποσὸ εὐκατα-
φρόνητο. Ὅταν μάλιστα συνοδεύ-
εσαι καὶ ἀπὸ τὸ χρυσόχαρτο τῆς
ὕπηρεσias πρὸς τὴν πατρίδα.

"Ἀνοίξε τὴν πόρτα κι' ἔφυγε,
ἀφήνοντας στὸ δωμάτιο τὰ βιο-
στικὰ ἴχνη ἐνὸς φιλικοῦ χαμόγε-
λου. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού
ἄλλαζε ἔκφρασι ἡ αὐστηρὴ μά-
σκα τοῦ προσώπου του, ἀπ' τὴν
ὥρα πού εἶχε πρωτοεμφανισθῇ.

Ὁ Γκαρρίνχα ἔμεινε γιὰ κάμ-
ποση ὥρα ὀρθός, στὴ μέση τοῦ
δωματίου του. Ἦταν σὰν νάχε
δευθῇ μιὰν ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι.

Σὲ λίγο κατέβηκε στὸ δρόμο.
Δὲν ἤξερε κι' ὁ ἴδιος τί ἀκριβῶς
αἰσθανότανε. Τὸ βέβαιο ἦταν πὼς
εἶχε μὴ ξαφνικά μιὰ μεγάλη σκο-
τοῦρα μὲς τὸ κεφάλι του. Κα-
θὼς περπάταγε στὴν πολυθρόνη
λεωφόρο, προσπάθησε νὰ ξεδια-
λέξῃ ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα, αὐτὸ πού
τοῦχε πῇ ὁ ταγματάρχης γιὰ τὴν
ὀριστικὴ πρόκρισί του στὴν ἐθνι-
κὴν κολάκευ καὶ τοῦ ἀ-
πορροῦσε νὰ τ' ἀπο-
καί τ' ἄλλα
πρελλὸ χορὸ
μισὸ ἑκα-
τὰ πά-
υστε-

ραι εἶναι καὶ πράξι πατριωτικῇ...

Σταμάτησε ξαφνικά. "Ἐπρεπε
ν' ἀλλάξῃ ἐντυπώσεις, ἂν δὲν ἤ-
θελε νὰ μὴν τρελλαθῇ. Μιά ἐπί-
σκεψις στὴ Λολίτα θὰ τοῦ ἔφτια-
χνε τὸ κέφι. Πήδηξε στὸ πρῶτο
τοξὶ πού πέφασε.

ΣΤΟ μικρὸ κουκλίστι-
κο δωμάτιο τῆς Λολίτας ἦταν πο-
λὺ συμπαθητικά. Πάντα ἔνοιωθε
ἀνετα ἐκεῖ μέσα. Αὐτὴ ἡ ὥριμη,
ὁμορφὴ, ψηλὴ γυναίκα ἤξερε νὰ
τοῦ χαρίζῃ ἀδέχαστες στιγμὲς μὲ
τὸ ταμπεραμένο της. Τοῦ εἶχε δει-
ξεί πολλὰς φορὲς τὴν ἀγάπη της.
Μὰ αὐτός... σὰν ἔφευγε ἀπ' αὐ-
τὸ τὸ ὁμορφο διαμερισμάκι δὲν
ἔνοιωθε μέσα του παρὰ τὴν γλυ-
κειὰ ἀνέσι πού τοῦ ἀφήνε ἡ συμ-
τροφία μὲ τὴν Λολίτα. Ἦταν
μιὰ γερὴ, καστανομάυρη γυναίκα
37 χρόνων, πού εδειχνε ἀκριβῶς
τὰ χρόνια της, ἀλλὰ μὲ μιὰν ἀκτι-
νοβολία πού μίλαγε κατ' εὐθείαν
στὸ ἀντρικὸ ἐνστικτο.

Ὁ Μανουέλ μῆλκε στὸ διαμερι-
σματάκι μὲ τὸ δεύτερο κλειδί, πού
εἶχε. Ἄκουσε τὸ νερὸ νὰ τρέχῃ
καὶ κατάλαβε ὅτι ἡ Λολίτα ἔπαιρ-
νε τὸ μπάνιο της. Τὸν ἄκουσε πού
μῆλκε κι' ἔβαλε χαρούμενες φω-
νὲς μὲς ἀπ' τὸ νερὸ.

— "Ἐ, Μανουελίτο μίο. Πού χά-
θηκες; Εἶχες νάρθης ἀπὸ προχτές
τὸ βράδυ. Δὲν σκέφτεσαι πιά τὴ
Λολίτα σου;

Αὐτὸς δὲν εἶπε λέξι. Στὸ μικρὸ
δωμάτιο ἦταν ἓνα γλυκὸ μισόφω-
το. Κῆθησε στὸ ντιβάνι κουρασμέ-
νος. Τὸ μάτι του ἔπεσε ἀπέναντι
σ' ἓναν πίνακα πού ἦταν καρφω-
μένος πάνω ἀπὸ μιὰ φωτογραφία
τῆς Λολίτας. Δὲν τὸν εἶχε ξαναδῇ
αὐτὸν τὸν πίνακα. Τὸν κίταξε μὲ
περιέργεια μὲς στὸ μισοσκόταδο.
Ἦταν ζωγραφισμένη μιὰ γυναι-
καία — μπουστό. Οἱ γραμμὲς
ἦταν παράξενες, σπασμένες, ὄχι



Βγήκε η Λολίτα, τυλιγμένη στο μπουρνούζι της.

καινικίες. Μά ο πίνακας ήταν ωραίος. Πρόσεξε πιο πολύ. 'Η γυναίκα ήταν η Λολίτα. Μά δεν έμοιαζε ούτε στη φωτογραφία της, ούτε στην ίδια. Από τα λίγα που ήξερε για ζωγραφική υπέθεσε πως ο ζωγράφος έπρεπε να ήταν εξπρεσιονιστής. Μά δεν πρόλαβε να συνεχίση. 'Η Λολίτα μπήκε στο δωματάκι σαν σίφουνας.

— 'Ω, Μανουελίτο, και νόμιζα πως με είχες βαρεθή.

'Ηταν τυλιγμένη σ' ένα κοντό μπουρνούζι που σκέπαζε το στήθος της και την κοιλιά της και άφηνε γυμνούς τους μακρούς της μηρούς και τις υπέροχες γάμπες της. Πρίν σηκωθεί ο Μανουέλ, να την ρωτήσει για τον πίνακα, αυτή είχε πέσει στην αγκαλιά του και τὰ φλογισμένα της χείλη είχαν κολλήσει στα δικά του.

— Μανουελίτο, είσ' ένας προ-

δότης, του ψιθύρισε με πάθος. Γιατί δεν ήρθες χτές;

Μά ο Μανουέλ δεν της απάντησε. Μετανοίωσε τώρα που είχε έρθει στη Λολίτα. Το μυαλό του ήταν άλλου και δεν μπορούσε με κανένα τρόπο να συγκινηθῇ από την ομορφιά αυτής της γυναίκας.

— Μανουέλ, δεν μ' αγαπάς; του είπε με παράπονο η Λολίτα, καθώς ντυνόταν στο διπλανό δωμάτιο. Πού τρέχει άραγε ο νους σου;

Τι να της πῇ τώρα; Πώς έτρεχε στὸν μυστηριώδη φύκελλο και στην άμοιβή που του πρότεινε ο ταγματάρχης της Μυστικής ύπηρεσίας;

ΜΕΧΡΙ εκείνο τὸ βράδυ που δέχθηκε τὴν ἀπρόοπτη ἐπίθεσι, ὁ Γκαρρίνχα τὰ εἶχε πᾶει

μιό χαρά. Αυτό τον τελευταίο καιρό ζούσε σε μία περίοδο μεγάλης ευφορίας. Ποτέ δεν είχε νοιώσει τόσο φιλοδοξία μέσα του να παίξει μπάλα και ν' ανέβη πολύ ψηλά, να γίνη άστέρι παγκόσμιο. "Ινδαλμα των πιστών της μπάλλας. Παράλληλα του φλόγιζε τα κέφια μιὰ ίκανοποίησι που ένκλωθε βαθειά, ξέροντας ότι αν σαν ποδοσφαιριστής ξεπέραγε στη Σουηδία τον εαυτό του, θα είχε αιώνια προσφέρει και μιὰ πολύ μεγάλη υπηρεσία στην πατρίδα του. "Εβλεπε ελαφικά να έχη όνομάιε μπροστά του μιὰ χρυσή πόρτα, που θα τον έμπαζε στην δισσημότητα και τή δόξα. Είχε πιά πλήρη συναίσθησι τής αποστολής του. "Όταν, είπε τὸ ναί στην μυστική υπηρεσία, πριν άκόμα φύγη άπ' τήν πατρίδα με τήν έθνική ομάδα, δεν ήταν καθόλου ήσυχος. Τὸν έζωναν φόδια. Φόβεται μήπως είχε μπλέξει σε καμμιὰ περιπέτεια, που μπορούσε και νά τον κατέστρεφε. "Υστερα χώνεψε τὸ ρόλο του κι' έκτιμισε τήν άποστολή του. "Ήταν κιόλας 29 χρόνων. Στην καλύτερη ηλικία που ένας άντρας μπορεί νά δημιουργήση.

Μὰ νά που τώρα μπροστά στον καιροέφη, σ' αυτό τὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Γκόττεμποργκ, προσπαθούσε νά τακτοποιήσῃ τὸ σχισμένο του φρύδι, δάζοντας μιὰ πλιαστήγαζα. Είχε συνέλθει άπ' τὸν κλονισμό και προσπαθούσε νά σκεφθῇ τὸ καλύτερο που μπορούσε νά κάνῃ.

Τὰ πράγματα ήταν πολύ σοβαρά. Σήμερα ήταν ἡ μέρα που ἡ έθνική Βραζιλίας θά έδινε τὸ δεύτερο παιχνίδι της στο παγκόσμιο κύπελλο. Στο πρώτο μάτς στην Ούντεβάλλα, ἡ Βραζιλιάνικη ομάδα είχε νικήσει τήν "Εθνική Αύστρας με 3—0. "Ήταν ένας θρίαμβος τοῦ βραζιλιάνικου ποδοσφαίρου. Μὰ ὁ Γκαρρίνχα δεν είχε παίξει σ' αυτό τὸ μάτς.

"Όστόσο ήταν τυχερός. Στὶς προπονήσεις είχε δείξει πολύ κέφι. Καί ἐπὶ πλέον ὁ Ζοέλ δεν είχε πεί καλὰ στο παιχνίδι με τοὺς Αύστριακούς. "Ετσι ὁ προπονητὴς τὸν είχε εἰδοποιήσει νά εἶναι έτοιμος γιατί θά έπαιξε αὐτός στο δεύτερο μάτς. Καί στο δεύτερο μάτς θά είχαν αντίπαλο τήν έθνική "Αγγλίας. "Αγώνας πολύ δύσκολος, ἀλλά ὁ Γκαρρίνχα αἰσθανόταν εὐτυχής. "Όχι ἀπλῶς θά έπαιξε σ' αυτό τὸ παιχνίδι, ἀλλά κυριολεκτικά θά κεντούσε κάτω στο γήπεδο. Καί στο τέλος χωρίς οἱ ἄλλοι νά τον πάρουν εἰδησι, αὐτός θά πήγαινε θρασυάλα στο άποδυτήριο τοῦ δικητή, νά δεχθῇ τὰ συγχαρητήριά του καί...

Μὰ τὸ πράγμα ἦρθε ἀνάποδα. Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα θά παίζανε με τοὺς "Αγγίλους. Κι' αὐτός όχι μονάχα ένιωθε τὸν εαυτό του τσακισμένο, όχι μονάχα τὸ τραύμα του στο φρύδι τὸν πονούσε ἐπίμονα καί ὅλο του τὸ κορμὶ τὸ τρύπαγαν βελόνες, ἀλλά καί, τὸ χειρότερο, δεν είχε πιά στην τσέπη του τὸν φάκελλο με τὰ ἀπόρρητα έγγραφα που τοῦ είχαν ἐμπιστευθῇ.

Τὸ πράγμα ήταν φανερό. Κάποια προδοσία ὑπῆρχε στην μέση. Κάποια ὀργάνωση κατασκοπείας ἄλλου κράτους είχε πληροφορίες τήν ἀνταλλαγή τῶν μυστικῶν φακέλων καί είχε ἐνεργήσει ραγδαία. "Ο Γκαρρίνχα καταλάβαινε τώρα τήν εὐθύνη του καί σαν αξιωματικός τῆς μυστικῆς υπηρεσίας τοῦ βραζιλιάνικου στρατοῦ. "Ἡ ἐξέλιξι ήταν ἀπρόβλεπτη. Τί θά έκανε; Γιά κάτι τέτοιο δεν τοῦ είχαν πῆ τίποτε στην πατρίδα, κανένας δεν είχε προβλέψει αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο. "Αἰσρίστα μόνο τοῦ είχε πῆ ὁ ταγματάρχης Περέιρα πὺς αν τὰ σχέδια ἀνετρέποντο, τὰ πράγματα θά ὡδηγούντο σε δυναμική λύσι.

"Αλλὰ ποιά ήταν αὐτή ἡ λύσι; "Ο Μανουέλ Γκαρρίνχα τακτοποίησε τήν γάζα στο φρύδι του

καί κατέβηκε στο σαλόνι του ξενοδοχείου. Κανείς δεν είχε καταλάβει την φασαρία που είχε γίνει τη νύχτα στο δωμάτιό του. Φυσικά αυτός δεν θα έλεγε τίποτα σε κανέναν. Θα έλεγε μονάχα στον προπονητή του πώς χτύπησε λίγο στο φρύδι, από άπροσεξία, και θα παρίστανε πώς αισθάνεται περίφημα. Δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά.

ΤΗΝ ίδια ώρα στο ξενοδοχείο που έμενε η εθνική ομάδα της 'Αγγλίας, δεν βρισκόταν πουθενά ο κεντρικός κυνηγός Ντέρεκ Κέβαν.

Μάταια τον αναζητούσε ο προπονητής.

— Θα μου τόν ξετρέλλανε και μια όμορφη Σουηδέζα, ούρλιαζε. Και τ' απόγευμα παίζουμε με τους Βραζιλιάνους. Θα τρελλαθώ.

Καί ανοίγοντας το δωμάτιο κάθε παίκτη, φώναζε νευρικός:

— Ντέρεκ Κέσεβαν! Είδη κανένας σας τόν Ντέρεκ Κέβαν;

Σ' ένα μικρό σπιτάκι μιάς φτωχονοικίας του Γκόττεμποργκ, παιζόταν εκείνο το πρωί μια άλλη ιστορία. Στη μέση ενός μακρόστενου δωματίου, καθισμένος σε μια καρέκλα, ένας νέος μιλούσε έντονα σε δυο φαλακρούς μεσήλικας, που τόν παρακολουθούσαν μ' ένα φλεγματικό ύφος.

— Γιατί με φέρατε εδώ μ' αυτό τόν τρόπο; Γιατί ο άνθρωπος σας με απείλησε με τόν πιστόλι του, γιά να με αναγκάσει να τόν ακολουθήσω ως εδώ; "Αν είσθε και σείς 'Αγγλοι, όπως λέτε, τότε γιατί φερθήκατε έτσι εχθρικά;

Μίλησε ο ένας από τούς δυο, αυτός που φαινότανε πιό σοβαρός. "Εδειχνε ψηλός, μέχρι σαρανταπέντε ετών, σκούρος, κι' είχε ένα παχύ κατόξανθο μουστάκι, που έρχόταν σε αντίθεση με τόν χρώμα του προσώπου του και τήν πολύ προχωρημένη φαλάκρα του.

— Είμαι ο κάπταιν Ρός, μίστερ Κέβαν. Μάνφρεντ Ρός της 'Ιντέλλιτζενς Σέρβις. Δεν δημοτάζω να σας αποκαλύψω τήν ταυτότητά μου, γιατί πρόκειται γιά μιά πολύ σοβαρή υπόθεση και χρειάζομαι τήν βοήθειά σας. Είμαι βέβαιος πώς δεν θα άρνηθήτε να μάς τήν προσφέρετε.

— 'Αρνούμαι προκαταβολικά, φώναξε με πείσμα ο Κέβαν. Μού φερθήκατε σαν γκάγκστερ και δεν σας τόν συγχωρώ.

Ο άλλος έμενε άταραχος.

— 'Ησυχάστε, μίστερ Κέβαν. "Όταν καταλάβετε τήν αξία αυτού που σας ζητούμε, θα δικαιολογήσετε, ίσως, τόν τρόπο με τόν οποίον ένεργήσαμε. Ένας πράκτοράς μας από τή Βραζιλία μάς ειδοποίησε μόλις προχθές στο Λονδίνο ότι ένα μεγάλο κόλπο κατασκοπείας παίζεται αυτές τις ήμέρες εδώ, με καμουφλάζ τούς άγώνες του παγκοσμίου ποδοσφαιρικού κυπέλλου. Έχομε κάθε λόγο να πιστεύουμε στόν πληροφοριοδότη μας. Οί καταγγελίες του είναι συγκεκριμένες. Σήμερα, στο μάτς που θα έχετε με τήν Βραζιλία, θα γίνη όλη ή δουλειά. "Ισως καταλάβετε ότι τά πράγματα επείγουν και γι' αυτό υποχρεωθήκαμε να ένεργήσωμε άιστραπιαία. "Εγώ ήρθα εδώ σήμερα τά έημερώματα με τόν πρώτο άεροπλάνο που βρήκα στο Λονδίνο. Ο μίστερ Λάρσον από δω, είναι ο πράκτοράς μας στο Γκόττεμποργκ. Δεν είχε άντιληφθή τίποτε, αλλά μόλις τόν ειδοποίησαμε ένήργησε άστραπιαία και τού άξίζουν συγχαρητήρια. Πέτυχε ένα μεγάλο λαύρακι.

Ο Λάρσον ήταν ένας σαρανταπεντάρης ξεπλυμένος Σουηδός, με προχωρημένη φαλάκρα, κι' αυτός, αλλά άν και Σουηδός τόν λίγο μάλι του ήταν σκούρο καστανό όπως και τόν μουστάκι του. Καί είχε δυο μικρά ζωηρά μάτια σκούρα. Φαινόταν άλεπού.

— 'Εγώ, μίστερ Κέβαν, είπα ό Λάρσον, με μία συριχτή αντίπα θητική φωνή, αναγκάσθηκα μέσα σε λίγες ώρες νά ενεργήσω σάν τρομοκράτης. Καί όμως είμαι συγγραφέας με ταλέντο, όπως μου λένε. Αναγκάσθηκα νά κτυπήσω άσχημα ένα βραζιλιανό άθλητή καί στή συνέχεια νά φερδω σε σας με τόση βία.

— Τώρα είναι πού δέν καταλα βαίνω, τίποτα, διαμαρτυρήθηκε ό Κέβαν.

Καί στράφηκε πρós τόν Μάνφρεντ Ρός.

— 'Εσείς πού είστε Άγγλος, κáπταιν, δέν μου δίνετε νά καταλάβω περί τίνας πρόκειται;

Ό Ρός τού εξήγησε με γενικές γραμμές τί συνέβαινε. Τού μίλησε γιά μιά ανταλλαγή φακέλων με άπόρρητα έγγραφα, πού θα γινόταν μετά τό τέλος τού μάτς, μεταξύ ενός παίκτη τής Βραζιλιανής ομάδος καί τού διαιτητού, πού ήταν Γερμανός. Τού είπε ότι ή άγγλική κυβέρνηση είχε κάθε λόγο νά πιστεύη ότι ό φάκελλος πού θα έδινε ό Γερμανός διαιτητής θα περιείχε σχέδια ενός νέου τύπου πυραύλου καί ότι ό φάκελλος πού θα έπαιρνε θα είχε μέσα τά διαπιστευτήρια ενός θησαυρού πού θα κατεχωρήτο στόν άγνωστο Γερμανό έφευρέτη, σ' ανταλλάγμα τών σχεδίων πού θα έδινε. Τόν φάκελλο με τούς τίτλους τού θησαυρού, θα τόν έδινε στόν διαιτητή, ένας άπό τούς παίκτες τής Βραζιλίας, στόν όποιον ό διαιτητής θα ένεχειρίζε τόν άλλο φάκελλο, με τά σχέδια τού πυραύλου.

— Καί πώς θάρχονταν σ' έπαφή ό διαιτητής καί ό Βραζιλιάνος; ρώτησε ό Κέβαν, πού όλη αύτή ή μυστηριώδης ιστορία άρχισε νά τού κεντρίζει τό ενδιαφέρον.

— Ό τρόπος έπαφής είναι άπλός καί σατανικός μαζί, είπε ό Ρός. Ό πράκτορας μας άπ' τή Βραζιλία μάς γνώρισε ότι ό διαιτητής, μόλις θα τέλειωνε τό μάτς,

θα ζητούσε νά συγχαρή τόν καλύτερο παίκτη τού αγώνος. Αυτό ακριβώς, είναι άς πούμε τό σύνημα καί τό παρασυνήμα τής έπαφής. Ό διαιτητής έχει έντολή νά δώση τόν φάκελλο στόν καλύτερο παίκτη τού αγώνος άσχετάς έθνικότητας, καί νά πάρη άπ' αυτόν έναν άλλο φάκελλο.

— Μά αυτό είναι παράτολμο, είπε ό Κέβαν. Άν ό καλύτερος παίκτης τού αγώνος θα είναι ένας άλλος καί όχι αύτός πού θα είναι στό κόλπο καί έχει τόν φάκελλο;

— Τήν ίδια άπορία έχω κι' εγώ, είπε στενωχωρημένα ό Ρός. Άλλά ό πράκτορας άπ' τή Βραζιλία δέν μάς τό διευκρινίζει αύτό τό σημείο. Όστόσο έπειδή τά σχέδια αύτού τού πυραύλου μάς ενδιαφέρουν, καταστρώσαμε ένα 5-κό μας πρόγραμμα. Σκεφθήκαμε ότι αν καλύτερος παίκτης τού αγώνα άνεδεικνύετο ένας τής άγγλικής ομάδος καί αύτός, ό Άγγλος παίκτης, πήγαινε στό τέλος στόν διαιτητή, γιά τά συγχαρητήρια, τότε ό Γερμανός σύμφωνα με τήν έντολή πού είχε, θα έδινε σ' αυτόν — στόν Άγγλο — τόν φάκελλο με τά μυστικά. Τί πιο φυσικό!

— Καί ύστερα άπ' αύτό, σκεφθήκατε έμένα, είπε ό Κέβαν έπιφωλακτικά.

— Άκριβώς, άπάντησε ό Ρός. Είμαι κατά σύμπτωσιν καί σπόρτσμαν καί γνωρίζω τήν αξία σας. Επίσης ξέρω ότι τώρα είσαστε σε μεγάλη φόρμα. Άν δεχθήτε νά μάς έξυπηρετήσετε — νά έξυπηρετήσετε δηλαδή τήν πατρίδα — τότε είμαι βέβαιος ότι θα πετύχουμε αύτό πού θέλουμε. Ήδη τό έχουμε πετύχει κατά 50%.

— Τί έννοείτε μ' αύτό τό τελευταίο;

— Ότι έξουδετερώσαμε τόν παίκτη πού οι βραζιλιάνοι προωρίζαν νά παίξη τόν ρόλο τού «καλύτερου» καί ν' αλλάξη τούς φακέλλους με τόν Γερμανό διαιτητή. Ό μίστερ Λάρσον φρόντισε

νά τον φέρη τη νύχτα, σέ τέτοια κατόστασι, ὥστε νά μὴν εἶναι σήμερα σέ εἴσι νά πάσῃ τὰ πόδια του. Δὲν πρόκειται νά κατέβῃ καθόλου στὸ γήπεδο.

— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ πρίκτης; ρώτησε ὁ Κέβαν.

— Ὁ Γκαρρίνχα.

— Δὲν τὸν ἔχω ἀκούσει. Περίερ γο.

— Ὁ Μανουὲλ Φραντζίσκο Ἰνὸς Σάντος. Μήπως τὸν ξέρεις ἐτσι; Αὐτὸ εἶναι τὸ πραγματικό του ὄνομα. Γκαρρίνχα εἶναι ἓνα τροπικὸ ποῦλι καὶ τοῦ τόχουσε κολήσῃ οἱ βραζιλιάνοι φίλαθλοι γιὰ παρασσοῦκλι.

— Πάντως δὲν τὸν ξέρω, εἶπε ὁ Κέβαν. Δὲν θὰ εἶναι κανένας σπουδαῖος. Στὸ πρῶτο μάτς πού δώσανε οἱ Βραζιλιάνοι, παίζοντας μὲ τοὺς Αὐστριακοὺς, δὲν ἀκούστηκε αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Λοιπὸν, Κέβαν; ρώτησε ὁ Ρός. Τί ἔχεις νὰ πῇς; Θά μᾶς βοηθήσῃς;

— Δὲν μπορῶ νὰ ὑπογράψω καὶ συμβόλαιον, πὼς θὰ εἶμαι ὁ καλύτερος, εἶπε ὁ Κέβαν. Πάντως θὰ προσπαθῶ. Ἀλλὰ μοῦ φέρεται πὼς κάτι ξεχνάτε, μίστερ Ρός.

Ὁ ἄλλος κατέλαβε καὶ τοῦκλει σε τὸ μάτι.

— Τί θάλεγεσ γιὰ 20.000 λίρες;

Ὁ Κέβαν ἔμεινε ψυχρός.

— Πενήντα χιλιάδες, εἶπε.

Ὁ Ρός τὸν κύτταξε πικαρισμέ νος.

— Ὡλ ράϊτ, Κέβαν. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅχι. Ἀλλὰ κύτταξε νὰ πετύχουμε.

Ο

ΜΑΝΟΕΛΙΤΟ: ἔβλεπε τίς φωνὲς ὁ βραζιλιάνος προπονητής, καθὼς εἶδε τὸν Γκαρρίνχα νὰ κατεβαίνει στὸ σαλόνι, μὲ τὸν ἐπίδεσμο στὸ φρύδι. Τί χάλια εἶν' αὐτά; Τί ἔπαδες;

— Ἠσύχασε, Πεπίτο, δὲν εἶναι τίποτα. Ἐπῆσα καὶ χτύπησα στὸ

φρύδι. Δὲν εἶναι σοβαρό.

Ὁ προπονητὴς φώναξε ἓνα γιὰ τρὸ, τοῦ περιποιοῦντο τὸ τραῦμα καὶ τὸν ἀνεβάσανε μὲ τὸ ζόρι στὸ δωμάτιό του νὰ ἡσυχάσῃ μέχρη τ' ἀπόγευμα, πού θὰ γινόταν τὸ μάτς.

Οἱ ὄρες περνοῦσαν γεμάτες ἀγωνία γιὰ τὸν Γκαρρίνχα. Τί θὰ ἔκανε; Καταλάβαινε ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ παίξῃ καλὰ στὴν κατὰστασι πού βρισκότανε. Καὶ τὸ χειρότερο, δὲν εἶχε πιά τὸ φέκελλο. Καὶ δὲν μπορούσε νὰ καταγγεῖλῃ τίποτα στὴν ἀστυνομία. Ἐφαγε νὰ βοῇ τὸ καλύτερο πού μπορούσε νὰ κάνῃ. Βρισκόταν σὲ ἀπόγνωσι.

Ἐρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόι. Διόμισι. Σὲ μιάμισι ὥρα θ' ἀόχιζε τὸ μάτς. Ἐβαλε τὰ πράγματα γιὰ τελευταία φορὰ κάτω καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασιν. Δὲν γινόταν διαφορετικά. Θὰ ἔκανε κάθε προσπάθεια, θὰ μάζευε ὅλες του τίς δυνάμεις καὶ θὰ ἔπαιζε στὸ παιγνίδι ὅσο καλύτερα μπορούσε. Θὰ ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ εἶναι ὁ καλύτερος. Κι' ἂν καταλάβαινε ὅτι τὸ κατὰφευγε, θὰ πῆγαινε στὸ τέλος στὸν διαιτητὴ νὰ δεχθῇ τὰ συγχαρητήρια καὶ νὰ πάσῃ τὸν φέκελλο. Στὴν ἀνάγκη θὰ ἔδινε στὸν διαιτητὴ γι' ἀντάλλαγμα ἓνα ψεύτικο, φουσκωμένο μὲ ἀσημέντα χαρτιά φέκελλο. Μέχρι νὰ τὸ ἀνσκάλυπτε ὁ Γεομανὸς, αὐτὸς θὰ κατὰφευγε νὰ τὸ εἶχε σκόση. Στὴν ἀνάγκη θὰ ἐγκατέλειπε τὸ παγκόσμιο τουρνουὰ καὶ θὰ ζητοῦσε τὴν προστασίαν τῆς βραζιλιανῆς πρεσβείας στὴ Στοκχόλμη. Ἀρκεῖ νὰ εἶνε πάσει τὸν φέκελλο. Ἀλλὰ ἂν δὲν κατὰφευγε νὰ παίξῃ καλὰ; Ἄν κάποιος ἄλλος ἦταν καλύτερο κι' ἔδινε σ' αὐτὸν ὁ διαιτητὴς τὸν φέκελλο; Πῆγαινε καλὰ. ἂν αὐτὸς ὁ ἄλλος ἦταν βραζιλιάνος. Θὰ ἔθετε ζήτημα τότε στὸν ἀρχηγὸ τῆς ἀποστολῆς, ἔστω κι' ἂν θ' ἀποσκάλυπτε ἀπόρητα τοῦ κράτους. Ἀλλὰ ἂν ὁ

καλύτερος παίκτης του αγώνος τυχάνει να είναι "Αγγλος; Τότε τι θα γινότανε;

Αυτό ακριβώς τόνωσε, ωστόσο, την αυτοπεποίθησή του Μανουέλο. Σηκώθηκε απ' το κρεβάτι και κατέβηκε να βρῇ τους συμπαίκτες του. "Όλοι μαζί θα έτοιμαζόνταν σε λίγο για τὸ γήπεδο. Θὰ κάνανε τις τελευταίες ἀρκήσεις.

ΣΤΟ μεγάλο γήπεδο, τὸ βουητὸ τῶν πλήθους, δημιουργοῦσε μισὴν ἀτμόσφαιρα ἐντονης ἀναμονῆς. Οἱ θεατὲς τυπικά ἦταν οὐδέτεροι, Σουηδοί. Μὰ δὲν ἦταν κι' ἀδιάφοροι. Τὸ παιχνίδι τῆς 'Αγγλίας μετὴν Βραζιλίας τὸ περιμέναν ὅλοι μετὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον. Στὸν πρώτο τους αγώνα οἱ βραζιλιάνοι εἶχαν κάνει τεράστια ἐντύπωση μετὸ θαυματικὸ παιχνίδι τους, νικώντας 3—0 τὴν Αὐστρία. Καὶ οἱ "Αγγλοὶ εἶχαν ἔλθει ἰσόπαλοι μετὸς Ρώσους 2—2, ἔφου ἔχαναν ἀπ' αὐτοὺς μετὸ 2—0. "Ἐτσι ἡ συνάντησι Βραζιλίας — 'Αγγλίας εἶχε τώρα ξεσηκώσει τοὺς ψυχραίμους Σουηδούς.

Στὶς 4 ἀκριβῶς οἱ ὁμάδες ἐμφανίστηκαν στὸν αγωνιστικὸ χώρο, ποὺ ἦταν στρωμένους μετὸ παχὺ πράσινο χορτάρι. Οἱ θεατὲς χειροκρότησαν. Τὰ μεγάφωνα ἀνάγγειλαν τις συνθέσεις. Βραζιλία: Γκίλμαρ... Πέλε, Μασόλα, Ντίνι, Βέβα Γκαρρίνχα...

Τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος Γκαρρίνχα ἔκανε ἕνα παίκτη τῆς ἀγγλικῆς ὁμάδος νὰ ξαφνιασθῇ. Τοῦ εἶχε πῇ ὅτι ὁ Γκαρρίνχα ἦταν σχεδὸν ἀχρηστος πιά γιὰ ποδόσφαιρο—εἶχε φροντίσει ὁ κύριος Λάρσον— καὶ τώρα ἀκούγε τὸ ὄνομά του στὴν ἐπίσημη σύνθεσι.

Τὴν ἴδια στιγμή, σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς ἐξέδρας— γιὰ ὅσους ἤξεραν τις λεπτομέρειες τοῦ γηπέδου, ἀκριβῶς στὸ σημεῖο ποὺ ἀπὸ κάτω στὸ κενὸ τῆς ἐξέδρας, βρισκόταν

τὸ ἀποδυτήριο τοῦ διαιτητῆ — ὁ Μάνφρεντ Ρός καὶ ὁ Σουηδὸς συνεργάτης του Λάρσον ἀκούγαν μετὴν ἴδια ἐκπληξί κι' αὐτοὶ τὸ ὄνομα τοῦ Γκαρρίνχα.

— Τὸ κτήριο, μουρούρισε μετὸ ἀγανάκτησι ὁ Λάρσον. Τὸν τσάκισα στὸ ξύλο τῆς νύχτα, τοῦ ἔσπασα στὴ μούρη ἕνα δόκληρο μπουγάκι, κι' αὐτὸς ἔνει κουργιο τῶρα νὰ παίξῃ μπάλλα;

— Μὴν ἀνησυχεῖς, μίστερ Λάρσον, τὸν καθησύχασε ὁ Ρός. "Εγὼ τώρα εἶμαι πιά πολὺ ἥσυχος. "Αφοῦ ὁ Γκαρρίνχα εἶναι τσακισμένος, τότε ὁ Κέβαν θὰ κἀμὲ καλότερα τὴ δουλειά του. Νὰ τὸ δῆς!

Τὸ σφύριγμα τοῦ διαιτητῆ ἀκούγεται καὶ τὸ μεγάλο παιχνίδι ἀρχίζει. Οἱ "Αγγλοὶ ἔχουν τὴν σέντρα, ἀλλὰ πρὶν προλάβουν νὰ ἐπιτεθοῦν, οἱ Βραζιλιάνοι τοὺς παύουν τὴ μπάλλα. "Ο Νίλτον Σάντος κάνει μιὰ βαρεῖα μπαλιά στὸ Ντίνι, ποὺ τὴν κατέλληλη στιγμή πηδᾷ καὶ μετὸ κεφαλὴ τσοφοδοτεῖ τὸν Πέλε. "Ο πιτσιρίκος μέγρος ἀρπάζει τὴ μπάλλα, χώνεται σὰν σίφουνας μπροστὰ, περνάει τὸ μπᾶκ, καὶ σεντρώει στὸ κέντρο. "Ἐκεὶ βρίσκεται ὁ Γκαρρίνχα. Εἶναι ξεμωκρόριστος καὶ σὲ εὐνοϊκῇ θέσι. Μιὰ καλὴ κεφαλὴ καὶ τὸ γκολ εἶναι γεγονός. "Αλλὰ ὁ Γκαρρίνχα δὲν αἰσθάνεται καθόλου καλῶς. Βλέπει τὴ μπάλλα νὰ ἔρχεται γλυκὰ, ἀπὸ τὴν σέντρα τοῦ Πέλε, καταλαβαίνει ὅτι πρέπει νὰ κτυπήσῃ κεφαλὴ, πᾶει νὰ κἀμὲ μιὰ κίνησι, ἀλλὰ ἕνας πόνος στὸ φρύδι τὸν σταματᾷ. "Ὁστόσο ἡ μπάλλα περνάει δίπλα του καὶ φεύγει ἄουτ. Μιὰ τρομερὴ εὐκαιρία γόνεται. Οἱ συμπαίκτες του ἀποροῦν, οἱ θεατὲς ξαφνιάζονται μετὸ τὸ νέο ἔξω δεξιά ποὺ βόλανε οἱ βραζιλιάνοι. Μονάχα ὁ Κέβαν καὶ ὁ Ρός αἰσθάνονται ἱκανοποιησι. Αὐτὸ θέλανε. "Ο ἴδιος ὁ Γκαρρίνχα τᾶχε χωμένα. Αἰσθάνεται μεγάλο τράκ. Προσπαθεῖ νὰ ἐπιβληθῇ στὰ νεῦρα του,



‘Ο μικροκαμωμένος Πέλε, παίρνει τότε τη μπάλλα...

Εύτυχώς γι’ αὐτὸν ὅτι οἱ συμπαίχτες του ἔχουν κέφια, ὁ Ντίντι ὁ Ματσόλα, ὁ Βάβα, ὁ Πέλε κρατῶνε συνέχεια τὴ μπάλλα καὶ ἐπιτίθενται. Καὶ ὁ Γκαρρίνχα βρίσκει γρήγορα τὸν ἑαυτό του ξεχνάει τοὺς πόνους, φλογίζεται ἀπ’ τὴν ἐπιθυμία νὰ δώλῃ πέρα τὴν δύσκολη ἀποστολὴ καὶ πέφτει στὸ παιχνίδι ὁλόψυχα. Μεταμορφώνεται σὲ θηρίο ἀνήμερο.

Γιὰ εἴκοσι λεπτὰ συνέχεια ἡ βραζιλιάνικη ὁμάδα ὀργιάζει μέσα στὸ τεράστιν. Ἐχει στριμώξει τοὺς Ἀγγλοὺς στὰ καρρὲ τους καὶ τοὺς βομβαρδίζει. Σ’ αὐτὲς τὲς συνεχεῖς ἐπιθέσεις ὁ Γκαρρίνχα εἶναι καταπληκτικὸς. Παίζει τὸ καλύτερο παιχνίδι ἀπ’ τοὺς βραζιλιάνους. Χύνεται σὰν κεραυνὸς μετὰ τὴ μπάλλα, περνάει ὅποτε θέλει τοὺς ἀντιπάλους του, κι’ ἔχει κάνει πιάμα τὸν ἀριστερὸ ἑγγλέζο ὀπισθοφύλακα. Ὅμως ἀπὸ μιά καλὴ τύχη τῶν Ἀγγλῶν, τὸ σκόρ μέ-

νει στὸ πρῶτο ἡμίχρονο 0—0.

— Ἡ ἀγγλικὴ ὁμάδα ἦταν πολὺ τυχερὴ, ὁμολογεῖ στὴν περιγραφή του, ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Μπί - Μπί - Σί. Οἱ βραζιλιάνοι ἦσαν θύελλες. Ἀλλὰ τὸ καταπληκτικὸ ἦταν μετὰ τὸν Γκαρρίνχα, τὸν καινούργιο ἔξω δεξιὰ τῆς Βραζιλίας. Στὴν ἀρχὴ τοῦ μάτς τάχε χαμένα σὰν κοτόπουλο κι’ ἔχασε ἕνα γκόλ. Μὰ ὕστερα! Μὰς ἔδειξε τί θὰ πῇ πραγματικὸ ποδόσφαιρο.

— Εἶναι τὸ καλύτερο ἔξω δεξιὰ τοῦ τουρνουά, τονίζει ὁ Γάλλος ἐκφωνητής. Παρὰ τὸ στερεότυπο πέρασμα ποὺ κάνει, περνώντας τὴν μπάλλα πάντοτε ἀπ’ τὸ ἔξω μέρος, ὁ ἔμπειρος Ἀγγλὸς ὀπισθοφύλακας δὲν κατάφερε οὔτε μιά φρενὰ νὰ τὸν σταματήσει. Ὁ Γκαρρίνχα εἶναι στερεότυπος στὴν ντρίπλ, ἀλλὰ ἔχει καταπληκτικὴ ταχύτητα καὶ ἡ μπάλλα κολλεῖ ἀναπόσπαστα στὸ πόδι, σὰν σὲ μαγνήτη.

Στὴν ἐξέδρα ὁ Ρός δὲν αἰσθάνεται καθόλου καλὰ. Κυττάει τὸν Λάρσον μ' ἓνα μάτι.

— Βλέπω ὅτι ἀληθινὰ τὸ τσακίσατε μίστερ Λάρσον, αὐτὸ τὸ παιδί, λέει μὲ εἰρωνεία.

Ὁ Λάρσον βρίζει θεοὺς καὶ δαίμονες.

— Τὸν τάραξα στὸ ξύλο. Καὶ στὸ τέλος τοῦ ἔσπασα μιὰ μπουκόλα κατὰμουτρα. Δὲν μποροῦσα καὶ νὰ τὸν σκοτώσω.

Ὁ διαιτητὴς ξαναβγαίνει στὸ γήπεδο. Τὸ δεύτερο ἡμίχρονο ἀρχίζει μέσα σὲ νεκρική σιγή. Ὁ Ντέρεκ Κέβαν δὲν μπορεῖ νὰ ἐλέγξῃ τὰ πόδια του. Τὸ καταπληκτικὸ παιχνίδι τοῦ Γκαρρίνχα τοῦ ἔχει τσακίσει τὸ ἠθικόν. Καὶ τοῦ λέγανε πὼς δὲν θὰ κατέβαινε κἂν στὸν ἀγῶνα!....

Στὸ δεύτερο ἡμίχρονο γίνονται περίπου τὰ ἴδια. Γιὰ ἓνα διάστημα οἱ Ἀγγλοὶ ἀπειλοῦν τοὺς βραζιλιάνους, τοὺς ἀναγκάζουν νὰ ὑπεχωρῶνται, ἀλλὰ τότε ὁ Γκαρρίνχα γίνεται ὁ κακὸς τοὺς δαίμονας. Γυρίζει στὴν ἄμυνα καὶ «κόβει» τίς περισσότερες ἀγγλικὲς ἐπιθέσεις.

Ὁ Ρός στὴν ἐξέδρα βρίζει τὸν Κέβαν, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ πᾶρῃ τὰ πόδια του.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ Γκαρρίνχα εἶναι ὁ καλύτερος παίκτης τοῦ γηπέδου. Καὶ εἶναι φανερό ὅτι ὁ παίκτης σὲ ὅλο τὸ μέγεθος, σὲ κάθε στιγμή, π ρ ο σ π α θ ε ῖ νὰ εἶναι ὁ καλύτερος, ἐπιζητεῖ νὰ ὑπερέχῃ, νὰ κᾶν κάτι παρὰπάνω ἀπὸ συμπαίχτες καὶ ἀντιπάλους. Οἱ θεατὲς ἔχουν μαγευθῇ ἀπ' τὸ ἔξοχο παιχνίδι του.

Κάθε τόσο ἀκούγεται ρυθμικὴ ἢ κρουγὴ:

— Γκα - ρρί - νχα... Γκα - ρρί - νχα...

Καὶ ὁ Γκαρρίνχα πέφτει μὲ πᾶθος στὸν ἀγῶνα, κάνοντας ἓνα παιχνίδι ἀπίστευτο.

Ὁ Μελαχροινὸς Μανόελο νοιώθει τὸ ἰνδιάνικο αἷμα του νὰ κυ-

κλοφερῇ σὰν καυτὴ λάβα σ' ὅλο του τὸ κορμὶ καὶ νὰ τοῦ φέρνῃ καινούργιες δυνάμεις. Βλέπει πιά ὅτι κερδίζει αὐτὸς τὸ μεγάλο παιχνίδι. Ἡ ἀποστολὴ δὲν θὰ κινδυνεύσῃ πιά ἀπὸ αὐτὸν, προσωπικᾶ. Μόλις τελειώσῃ τὸ παιχνίδι, θὰ ξεντυθῇ, θὰ βάλῃ τὰ πολιτικὰ του καὶ θὰ πᾶρῃ κατ' εὐθεῖαν στὸν Γερμανὸ διαιτητὴ. Ἐχεῖ καταστρώσει τὸ σχέδιό του. Στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του ἔχει βάλει ἓναν ἄλλο φάκελλο, σχεδὸν ἴδιο μὲ τὸν ἀληθινόν. Θὰ πᾶρῃ τὸν φάκελλο ἀπ' τὸν διαιτητὴ, θ' ἀφήσῃ τὸν ἀσήμαντο δικό του κι' ὕστερα μὲ τὴν πρώτη κούρσα ποὺ θὰ βρῇ, θὰ τὸ σκάσῃ γιὰ τὴν Στοκχόλμη, νὰ ζητήσῃ ἀσυλό στὴ Βραζιλίαν πρεσβεΐα. Δὲν ξέρεῖ τί ἀκριβῶς συμβαίνει, ἀλλὰ πιστεύει ὅτι αὐτὸς ποὺ τὸν χτύπησε τὴ νύχτα, θὰ ἀπεργηθῇ σίγουρα γιὰ λογαριασμὸ κάποιων ἄλλων ἐνδιαφερομένων.

Ἔναι παρατεταμένο σφύριγμα ἀκούγεται. Τὸ παιχνίδι τελειώνει. Μὴδὲν - μὴδὲν. Καμμιά ὁμάδα δὲν μπόρεσε νὰ βάλῃ γκόλ.

ΟΡΟΣ μὲ τὸν Λάρσον κατεβαίνουν τίς κορτίδες ἀμίλητοι. Ὁ Ἀγγλὸς βλέπει νὰ χᾶν τὸ παιχνίδι καὶ σκέφτεται πὼς πρέπει ν' ἀντιδράσῃ καλύτερα. Σὲ λίγο ἀνοίγει τὸ στόμα του.

— Ἀποφάσισα τί θὰ κάνουμε μίστερ Λάρσον. Θὰ κατεβούμε στὸ διάδρομο ποὺ εἶναι τὸ ἀποδυτήριο τοῦ διαιτητῆ καὶ θὰ περιμενοῦμε. Ἄν μᾶς ρωτήσῃ κανεὶς, θὰ πούμε πὼς εἴμαστε δημοσιογράφοι. Μέχρι νὰ κᾶν μπουὶ ὁ Γκαρρίνχα, νὰ ντυθῇ καὶ νὰ πᾶρῃ στὸν διαιτητὴ, τὸ γήπεδο θὰ ἔχῃ ἀδειάσει. Στὸν διάδρομο θὰ εἶναι σχεδὸν ἐρημιά. Δὲν θέλω τίποτε ἄλλο ἀπὸ σένα πρῶτα νὰ μὲ ἀκολοῦθῃς σὲ ὅ,τι κάνω. Ὡλλ ράϊτ;

— Ὡλλ ράϊτ, κάπταιν Ρός, ἀπάντησε ὁ Λάρσον μὲ τὰ σπασμέ-

νά του αγγλικά.

‘Ο Γερμανός διαιτητής Λίντε έχει πιά ντυθεί, αλλά βλέπει να περνάει ή ώρα και ο Γκαρρίνχα δεν εμφανίζεται. Αυτός έχει εισπράξει ένα γενναίο ποσό για να δώσει ένα φάκελλο στον καλύτερο παίκτη του αγώνος και να πάρει απ’ αυτόν έναν άλλο. Δουλειά πολύ απλή και δεν ενδιαφέρθηκε να μάθει λεπτομέρειες από τον φίλο που του την ανέθεσε. Το γενναίο ποσό που εισέπραξε γι’ αυτή την ασήμαντη δουλειά, του άφαιρσε κάθε περιέργεια. ‘Ο φίλος του που του την πρότεινε ήταν παλιός του αξιωματικός στα «Ές - Ές». Το παρελθόν δεν ήταν καθόλου κολακευτικό και για τους δυο. Γιατί να φλυαρήσει ο Λίντε;

‘Νατίστο ο ή ώρα περνάει. Οί δυο λείονισμεν είναι έτοιμοι, ντυμένοι κι’ αυτοί. Τους εύχαισται και τους παρακαλεί να τον αφήσουν μόνο. Θέλει να ξεκουρασθεί λίγο ακόμη και να συντάξει την έκθεσή του. Έτσι και γίνεται.

Σε λίγο κτυπά η πόρτα. ‘Ο Λίντε ανησυχεί προς στιγμήν.
— Έμπρός.

‘Η πόρτα ανοίγει και μπαίνει ο Γκαρρίνχα. Του χαμογελά. Χαμογελά κι’ εκείνος. ‘Οι Γερμανός ξέρει να κάνει όπλα τη δουλειά του. Σφίγγει το χέρι του Γκαρρίνχα. Και μετά βγάζει απ’ την τσέπη τον φάκελλο για να του τον δώσει.

Μα την ίδια στιγμή ανοίγει με πάταγο η πόρτα και δυο άντρες με πιστόλια στα χέρια όρμουν στ’ άποδυτήρια. Είναι ο Ρός κι’ ο Λάρσον.

— Ψηλά τα χέρια κι’ οί δυο!, φωνάζει επιτακτικά ο Ρός. ‘Ακίνητοι. Έσείς, κύριε διαιτητά, αφήστε τον φάκελλο να πέσει κάτω.

‘Ο Γκαρρίνχα νοιώθει να του κόβεται το αίμα. ‘Η καρδιά του χροστηδαί σ’ ένα ξέφρενο ρυθμό. ‘Ολα λοιπόν θα πάνε χαμένα. Αυ

τοί οί δυο ξένοι θα πάρουν τώρα τον φάκελλο με τα μυστικά, και ποιός ξέρει, ίσως του φυτέψουν κι’ αυτού του κομμιού σφαίρα στο στήθος. Τότε η καρδιά του θα σταματήσει, θέλει δεν θέλει αυτόν τον τρελλό χορό.

‘Η φωνή του Ρός ακούγεται πάλι.

— Λάρσον, σκύψε και πάρε, σε παρακαλώ, αυτόν τον φάκελλο.

‘Ο άλλος σκύβει και τον μαζεύει φλυαρώοντας.

— Τα πουλάκια μου, την πάσαν σαν εξυποπούλια, κάπνισαν.

‘Η φωνή του χύνεται στο δωμάτιο βραχνή, συχαμένη. ‘Ο Γκαρρίνχα ανατριχιάζει. Είναι η ίδια ή «φωνή» που τον κεραύνωσε χθές το βράδυ.

— Και τώρα — ακούγεται πάλι, ο Ρός — ως του δίνουμε. ‘Αλλ’ πριν φύγουμε, ως ξεκαθαρίζουμε με τους λεβέντες εδώ. Δεν πρέπει ν’ ανοίξουν ύστερα το στομάκι τους.

‘Ο Ρός σηκώνει το πιστόλι και κάνει ένα βήμα μπροστά, προς τὴν διαιτητή, κάνει να πατήσει τη σκανδάλη, αλλά μετανοώνει και κτυπά στο κεφάλι τον Λίντε με το πίσω μέρος του πιστολιού. ‘Ο Γερμανός πέφτει αναίσθητος κάτω.

Τώρα ο Ρός κάνει άλλο ένα βήμα και πλησιάζει τον Γκαρρίνχα. ‘Ο βραζιλιανός άσος ξέρει πολύ καλά τι θα γίνει. ‘Ο ξένος δεν θα τον κτυπήσει αυτόν σαν τον Γερμανό. Δεν είναι το ίδιο. Αυτόν θα τον κολλήσει την κάννη άπάνω στην καρδιά, και θα τραβήξει την σκανδάλη... Είναι το τέλος.

Μα την ίδια στιγμή, γίνεται κάτι άπίθανο. ‘Ο Λάρσον ξαφνικά όρμα από πίσω, στηρίζει το πιστόλι του στη ράχη του Ρός. Του σφίγγει με το άλλο χέρι τον λαιμό και του φωνάζει:

— Πέταξε το πιστόλι, Ρός, τώχασες το παιχνίδι.

‘Ο Γκαρρίνχα γουρλώνει τα μά-

τια. 'Η κατάπληξι του είναι τρομερή. 'Η φωνή του Λάρσον ακούγεται τώρα διαφορετική. "Όχι σάν κι' αυτή που άκουγε χθές το βράδυ. Κάτι του θυμίζει πάλι, αλλά δεν μπορεί να ξεδιαλύνει τί. 'Όσο σιγά τα νεύρα του έχουν σπάσει από την τρομερή συγκίνησι. Και πέφτει λιπόθυμος.....

ΟΤΑΝ ξαναβρήκε τις αισθήσεις του, ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, στο ξενοδοχείο. 'Απέναντί του ήταν ο Λάρσον, μα αυτή τη φορά του χαμογέλασε φιλικά.

— 'Εν τάξει, Μανούελ; "Ελα και σέ περιμένω μασκαρεμένος, τώσην ώρα.

Και μπρός στον έκπληκτο Μανούελ.... τράβηξε την περρούκα, ξήλωσε το μουστάκι του κι' έβγαλε τὰ γέλια....

'Ο Γκαρρίνχα δεν πίστευε στα μάτια του. Είχε μπροστά του τὸν σαραντόρη Χουάν 'Αλφρέντο Περέιρα, με τὸ στενὸ μαύρο μουστάκι και τὰ μικρὰ μαύρα ζωηρὰ μάτια. 'Η μεταμέρφωσι ήταν κατα-

πληκτική.

— 'Εγὼ σέ χτύπησα χθές τὴ νύχτα, Μανούελ. Δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά, γι' αὐτὸ φρόντισα νὰ μὴ σέ ξεκάνω με τὸ μπουκάλι. 'Η ὑπηρεσία ἔμαθε ἐγκαίρως ὅτι τὸ μυστικὸ εἶχε διαρρεύσει στὴν 'Ιντέλλιτζενς καὶ ἐνεργήσαμε ἀστραπιαία. Θυμάσαι ποὺ σοὺ εἶχα μιλήσει γιὰ δυναμικὴ λύσι; 'Εγὼ εἶχα ἔλθει μαζί σας στὸ Γκόττεμποργκ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. "Όταν ὁ ἀσύρματος με ἐδοποίησε ὅτι ἔρχεται ὁ κάπταιν Ρός τῆς 'Ιντέλλιτζενς, συνέλαβα τὸν πραγματικὸ πράκτορα Λάρσον, μεταμορφώθηκα σὲ Σουηδὸ ἐγὼ, και πῆρα τὸ πόστο του. 'Υπῆρχε κίνδυνος, νὰ ἀποκαλυφθῶ, ἀν' ὁ Ρός, γνώριζε ποίος ἦταν ὁ πραγματικὸς Λάρσον. 'Αλλὰ εὐτυχῶς δὲν τοὶ γνώριζε. Κι' ἔτσι πῆγαμε καλά. 'Εγὼ ἐνεργώντας σὰν πράκτορας Λάρσον τῆς 'Ιντέλλιτζενς, ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ σοὺ ἐπιτεθῶ τὴ νύχτα καὶ νὰ σοὺ πάρω τὸν φάκελλο. 'Ετσι τὰ μυστικὰ χαρτιά ξαναῤῥθαν σὲ σίγουρα χέρια. Τὰ ἄλλα τὰ ξέρεις, Μανουελίτο. Σὺμφωνοι;.... ΠΑΠ.



Τὰ ἀπίθανα τοῦ ποδοσφαίρου.

Ο ΝΕΣΤΟΡΙΔΗΣ

μᾶς έμπιστεύεται τὰ μυστικά του

Ο ΠΟΙΟΝ κι' αν οωτήσης στην Καλλιθέα, θα σου πη που μένει ο Νεστορίδης. Τόν ξέρουν όλοι, τόν θαυμάζουν όλοι, σου μιλούν για τόν Νεστορίδη και τὰ μάτια τους λάμπουν από ένθουσιασμό "Έτσι, δέν δυσκολεύθηκα καθόλου νά βρώ τόν σπίτι του. Μά, φθάνοντας εκεί, ούτε και τόν ίδιο δυσκολεύθηκα καθόλου νά δώ. Νάτος, εκεί, μπροστά στην πόρτα, παίζει μαζί μέναν πισσιρίκο, κλωτσώντας ένα μεγάλο τόπι, ενώ δίπλα του ή πολύ συμπαθητική σύζυγός του κυττάζει μέ θαυμασμό τις ντριμπλες του μαέστρου μέσα δεξιά της Α.Ε.Κ., του άνδρα της.

Άφινει τόν τόπι και τόν παιχνίδι καθώς φθάνω κοντά του και σέ λίγο, μπαίνουμε και οι τρεις στό πεντακάθαρο και συμπαθητικό του σπιτάκι. Έτσι, από τη μία στιγμή στην άλλη αρχίζει ή ανάκρισι.

Ο Νεστορίδης γεννήθηκε τόν 1930. Από τόν 1944, παίζει μπάλλα στην «Έλλάδα» Μοσχάτου. Τόν 1949 μεταφέρει τη δράσι του στη συμπαθή ομάδα της Νέας Σμύρνης, Πανιώνιο. Εκεί ο κόσμος, βλέπει πώς άρχισε νά λάμπη ένα καινούργιο άστέρι στό ποδοσφαιρικό στερέωμα και οι έφημερίδες, έπειτα από κάθε παιχνίδι του Πανιωνίου, αφιερώνουν στήλες δλόκληρες για τόν «τεχνικώτατο, τόν ταχύ, τόν ντριμπλέρ, τόν σουτέρ», και άλλα ακόμα διακοσμητικά ποδοσφαιρικά επίθετα, Νεστορίδη. Οι άλλοι σύλλογοι φθονούν τόν Πανιώνιο για τόν λαμπρό αυτό άπόκτημά του και, ξαφνικά, τόν 1954, σκάει ή δόμνα : Ο Νεστορίδης φεύγει από τόν Πανιώνιο και με-

τεγγράφεται στην Α.Ε.Κ. με διετή άποκλεισμό! Τυχερή, Α.Ε.Κ.!

Δύο δλόκληρα χρόνια ο Νεστορίδης παίζει μόνο σέ φιλικά παιχνίδια και όταν λήγη ή ποιηή του, ή Α.Ε.Κ. αρχίζει μια σταθερή άνοδο, έπειτα από μια άπελπιστική πτώσι στό πρωτάθλημα. Είναι γεγονός πως την άνοδο την όφείλει κατά κύριο λόγο στα πόδια του θαυμάσιου Νεστορίδη.

Ακολουθεί τώρα μια ένδοξη καριέρα και οι μετοχές του κάθε μέρα άνεβαίνουν και πιό ψηλά. Είναι — άναμφισβήτητα — ο καλύτερος παίκτης της Έλλάδος, πραγματική ποδοσφαιρική ιδιοφυία, ταλέντο από τὰ λίγα, που κάθε του παιχνίδι είναι κι' ένα «ποδοσφαιρικό ρεσιτάλ». "Όταν παίρνη την μπάλλα στα πόδια του χαίρεσαι νά τόν βλέπης νά κατεβαίνει προς τόν αντίπαλο τέρμα, με την ταχύτητά του, με τόν έξυπνο κοντρόλ και τόν ύπέροχο στύλ του. Και τὰ γκόλ; "Ε, δόξα τώ Θεώ, όλο και κάτι γίνεται. Είναι ο πρώτος «γκολτζής» του πρωταθλήματος φέτος, με 19 γκόλ, ως τώρα, ενώ ο δεύτερος έχει 10!

Η ΠΡΩΤΗ έρώτησι που του ύποβάλλω είναι κάπως πικρή:

— Γιατί έχασε φέτος τόν Κύπελλο ή Α.Ε.Κ.;

— Από μια άτυχία, άπαντάει. Και ή άτυχία αυτή είναι ή άποβολή του Άναστασιάδη, στόν πρώτο άγώνα μας, στη Φιλαδέλφεια. Παίζαμε μ' έναν παίκτη λιγώτερο, και παίκτη μάλιστα της άμύνης μας, αρκετά φορμαρισμένο και

δύσκολο για τους 'Ολυμπιακούς κυνηγούς. Στο δεύτερο μάτς, στο Στάδιο Καραϊσκάκη, έπειτα από την ισοπαλία, εγώ δεν μπόρεσα να κάνω σχεδόν τίποτε, γιατί ήμουν τραυματισμένος. Έτσι... ήταν φυσικό να χάσουμε το Κύπελλο, αλλά... ελπίζουμε ή μάλλον είμαστε βέβαιοι πως θα πάρουμε το Πρωτάθλημα κι' έτσι θα παρηγορηθούμε.

Και μία και μιλούμε περί Κυπέλλου και περί Πρωταθλήματος, τον παρακαλώ να μου πη τι γνώμη έχει για τις τρεις μεγάλες ομάδες, την ΑΕΚ, τον 'Ολυμπιακό και τον Παναθηναϊκό.

— Να σάς πω. 'Η ΑΕΚ και ό 'Ολυμπιακός είναι μάλλον ισοδύναμες ομάδες. 'Η πρώτη έχει ισχυρότερη επίθεση και ή δεύτερη καλύτερη άμυνα. Όσο για τον Παναθηναϊκό φέτος είναι αρκετά πεσμένος και, φυσικό ήταν να μην μπορέσει να παίξει κανένα ρόλο ούτε στο Κύπελλο, ούτε στο Πρωτάθλημα.

Και τώρα μία απροσδόκητη ερώτηση:

— 'Αν αυτή τη στιγμή ήσουν εκλέκτωρ της 'Εθνικής ποδοσφαιρικής ομάδας μας, ή οποία έπρεπε να δώσει έναν δύσκολο αγώνα, ως πούμε με την 'Εθνική... Γαλλίας, ποιούς παίκτες θα καλούσες;

Μένει για λίγο διαστακτικός.

— Τερματοφύλακες, δυστυχώς, δεν έχουμε φορμαρισμένους σήμερα. 'Ο Θεοδωρίδης, βέβαια, συγκεντρώνει τα περισσότερα ατού. 'Ας καλέσουμε λοιπόν το Θεοδωρίδη να υποστηρίξει τα δίχτυα μας, με αναπληρωματικό τον Αύγητιδη του 'Απόλλωνος Καλαμαριάς. Για τα μπράκ προκρίνεται ο Παπουλίδης του Πανινίου και ό 'Αναστασιάδης της Α.Ε.Κ. Χάφ ό 'Ιωάννου, του 'Ολυμπιακού, ό Σφαϊρόπουλος του 'Απόλλωνος Καλαμαριάς και σέντερ χάφ ό Λινοξυλάκης. 'Εξω δεξιά ό 'Εμμανουηλίδης, μέσα δεξιά ό... υποφαινόμενος, σέντερ φόρ

ό 'Υφαντής, μέσα άριστερά ό Μπέμπης και έξω άριστερά... (άρκετός δισταγμός σ' αυτό τό σημείο)... μάλλον ό 'Ιωάννου της Δόξης Δράμας.

Τού κάνω τώρα μία στερεότυπη ερώτηση:

— 'Αν δεν έπαιζες στην ΑΕΚ σε ποιά άλλη ομάδα θα ήθελες να έπαιζες;

— Σε μία ομάδα του Π.Ο.Κ., ήταν ή απάντησή του, έντελώς άδιστακτη, λες και την είχε σκεφθεί.

— Στα τόσα παιχνίδια που έχεις δώσει ως τώρα, ποίό σ' έκανε να αισθανθής τη μεγαλύτερη χαρά και ποίό τη μεγαλύτερη λύπη;

— Τη μεγαλύτερη χαρά την έννοιωσα όταν έπαιξα με τη στρατιωτική ομάδα έναντιόν των επίλεκτων Ούγγρων, Πούσκας, Κότσις κ.λ.π.) όπου επέτυχα και τα δύο γκολ της ελληνικής ομάδος. Όσο για τη μεγαλύτερη λύπη...δεν πάει πολύς καιρός που την έννοιωσα.... 'Ηταν στο τελευταίο μάτς με τον 'Ολυμπιακό, που ή ήττα μάς στοίχισε και τό Κύπελλο.

— Είναι αλήθεια πως σου έγιναν προτάσεις από ξένες ομάδες;

— Ναι, είχα πολλές προτάσεις, από την Ρότ Βαίς, τη Βίννερ και άλλες ακόμη ομάδες, όμως, δεν έγινε τίποτε.

— Γιατί;

— Ζητήσατε την... Α.Ε.Κ.!

Δεν ρίχνουμε άδικο στην Α.Ε.Κ. που δεν αφήνει τον Νεστορίδη να φύγει, γιατί, εδώ που τά λέμε, ό Πανινίος δεν διαζεί συνέχεια.... Νεστορίδης!

— 'Η Α.Ε.Κ., ρωτώ τον Νεστορίδη, απέκτησε, όπως λένε έναν θαυμάσιο παίκτη από την Πόλη, τον Σοφιανίδη. Είναι αλήθεια μεγάλος παίκτης, όπως γράφουν οι έφημερίδες;

— Ναι, είναι, άναμφισβήτητα, πολύ καλός παίκτης. Με πικραίνει μάλιστα βαθύτατα ή φήμη που κυκλοφορεί τις τελευταίες μέρες, πως τάχα τον σαμποτάρω. Σας δίνω

τὸ λόγο μου πὼς δὲν συμβαίνει κάτι τέτοιο. Γεγονός είναι πὼς ὁ Σοφιανίδης παίζει ἄλλου εἴδους ποδόσφαιρο καὶ δὲν ἔχει προσαρμοσθῇ στὴν ἰδιομορφία καὶ τακτική τοῦ δικοῦ μας παιχνιδιοῦ. Δὲν θ' ἀργήσῃ ὅμως νὰ προσαρμοσθῇ ὥστε ν' ἀναδειχθῇ καὶ στὰ δικά μας γήπεδα.

Χαίρομαι γιὰ τὴ διαβεβαίωση τοῦ διεθνούς μας παίκτη γιατί, πράγματι, ἦταν πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ ψιθύριζαν πὼς κάτι συμβαίνει ἄνάμεσα στὸν Νεστορίδη καὶ στὸν νεοαποκτηθέντα Σοφιανίδη.

Ὑποβάλλω τώρα τὴν τελευταία ἐρώτησί μου:

- Παίζεις ΠΡΟ—ΠΟ;
- Ἔνα ἢ δυὸ τὴν ἐβδομάδα.
- Ἐπιτυχίες;

— Ὡ... δὲν ἔχω περάσει τίς ὀχτῶ!

— Σοῦ εὐχομαι νὰ πιάσῃς τίς δώδεκα!

— Εὐχαριστῶ.

Ἀτυχία ὁ Νεστορίδης στὸ ΠΡΟ—ΠΟ. Δὲν πειράζει, ὅμως. Εἶναι ἄλλου τυχερός. Μήπως δὲν εἶναι τύχη τὸ ὅτι σήμερα τὸν λατρεύουν χιλιάδες φίλαθλοι καὶ τ' ὄνομά του ἔγινε θρύλος; Πόσοι καὶ πόσοι δὲν θὰ ζήλευαν τὴν ποδοσφαιρική του δόξα! Πόσοι καὶ πόσοι δὲν θὰ ἠθελαν, κάθε Κυριακὴ ἀπόγευμα νὰ βρίσκωνται στὴ θέσι τοῦ στὰ γήπεδα, καὶ τὴ Δευτέρα στίς στήλες τῶν ἐφημερίδων ποὺ τοῦ ἀφιερώνουν κολακευτικὰ σχόλια καὶ διθυράμβους.

Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

ὁ θρύλος τοῦ Ἀγγλικοῦ ποδοσφαίρου, τὸ ἴνδαλμα ἑκατομμυρίων φιλάθλων ὁ

ΣΤΑΝΛΕΪ ΜΑΘΙΟΥΣ

μᾶς ἀποκαλύπτει μιὰ ἄγνωστη καὶ συναρπαστικὴ περιπέτειά του ἀπὸ τὴν πλούσια ποδοσφαιρική του καριέρα, μετὸν τίτλο:

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΑΓΟΣ

ἓνα τεῦχος ποὺ θὰ σᾶς μείνῃ ἀλησμόνητο!

ΑΙΜΑ ΣΤΟ ΡΙΓΚ

Μαζί με την άδαμαντοκόλλητη ζωή του παγκόσμιου πρωταθλήματος κι' οί χειροπέδες του κοινού έγκληματιά...

Υπό: Α. ΛΑΡΚΙΝ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ - ΤΖΟΕ, κατάκοιτος από μέρες στο κρεβάτι, παρακολουθούσε με την άκρη του ματιού του το γυιό του, που έτοιμαζόταν για το μεγάλο πυγμαχικό μάτς.

Ο Λού, με χέρια που έτρεμαν έλαφρά, τοποθετούσε με σχολαστική προσοχή στο βαλτισάκι του το χνουδάτο άσπρο μπουρνούζι του με κεντημένα στην πλάτη του τ' αρχικά κεφαλαία του όνόματός του, ένα Λ κι' ένα Α, Λού Άντερς, τὰ πυγμαχικά παπούτσια, τις πετσέτες του... Χτένισε διαστικά, χωρίς να κυτταχή στον καθρέφτη, τὰ σγουρά καστανά του μαλλιά και χαμογέλασε πικρά. «Στον πρώτο, δεύτερο γύρο, σκέφθηκε, θα κρατηθούνε κάπως, μά' ύστερα; Έδώ σέ θέλω...». Αυτό το «ύστερα» άνέβαινε στο λαιμό του σαν κόμπος να τόν πνίξη.

Δέν φοβόταν, όχι, τὸ Φράνκυ Τζόνσον, τὸν νέγρο δυναμίτη, που κρατούσε τὸ παγκόσμιο πρωτάθλημα τῶν ἡμιβαρέων, μὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. Άργούσε νὰ βοή τὴ ρέγουλὰ του, τὸ ρυθμὸ τοῦ παιχνιδιού του, τὴ φόρμα του. Έπρεπε νὰ περάσουν δυὸ - τρεῖς γύροι κι' ὕστερα... γινόταν ξεφτέρει!...

— Τί συλλογίσαι, παιδί μου, Λού; ἀκούστηκε ραγισμένη ἡ φωνή τοῦ γέροντος που ἀρχισε νὰ βήχη. Τί συλλογίσαι; Θὰ νικήσης, μὴ φοβάσαι, εἶμαι βέβαιος, τὸν νέγρο. Καὶ πρέπει νὰ νικήσης, γιατί ὁ Άνσέλμο Γκράτσι μὲ μὴνυσε πάλι.

— Ὁ Άνσέλμο Γκράτσι; Για τὸ χρέος, ἔ; φώναξε μὲ ἀσυγκράτητη ὀργή ὁ Λού. Ἄ, τὸν ἀλιτήριο, τὸν ἐκδυστή, τὸν γκάγκστερ!

Θὰ λογαριαστοῦμε κάποτε... Θὰ λογαριαστοῦμε...

— Μὰ τί νάκανα, παιδί μου, δικαιολογήθηκε ὁ γέρονς, τὴ στιγμή πὺ ὅλοι ἀνηθίκανε νὰ μὲ δανείσουν τις δυὸ χιλιάδες δολάρια! Ὁ Άνσέλμο μὲ δάνεισε... μὰ ὕστερα κατὰλαβα! Ξέρεις πὺς θὰ μὲ ἀτιμάζανε καὶ πὺς θὰ μὲ κλείνανε φυλακή...

— Καλά, καλά, πατέρα, τὸν διέκοψε μαλακώτερα ὁ Λού. Ξέρω πὺς εἶσαι ἀθῶος καὶ πὺς τὸ χρηματόδεμα σὲ δοτήξανε οἱ γκάγκστερς τὴ νύχτα ἐκείνη πὺς δέν θὰ ξεχάσωμε! Μὰ γιὰ ποῖο λόγο ὁ Άνσέλμο Γκράτσι δέχτηκε νὰ σὲ δανείσει χωρὶς ἐγγύηση; Σπάζω τὸ κεφάλι μου νὰ τὸ ἀνακαλύψω καὶ μοῦ εἶναι ἀδύνατον! Εἶμαι βέβαιος πὺς κάτι σχεδιάζει ὁ ἀλιτήριος αὐτός... κάτι...

— Μοῦ εἶπε πὺς εἶναι φίλαθλος καὶ σὲ θαυμάζει... γι' αὐτό. Μὰ μὴν τὸ πολυσκέφτεσαι, Λού, παιδί μου! Θὰ πᾶρης ἀπόψε τὴ μπουρσα σου κι' ὅλα θὰ ξεχαστοῦν... Ὁ-λα θὰ περάσουν...

Μὰ ὁ Λού κυττάζοντας τὸ ρολόι του, δυσφόρησε:

— Μὰ ποῦ εἶναι ἡ Σάλλυ, πατέρα; Ποῦ εἶναι ἡ Ντόροθυ; Άργοῦνε ἀπόψε, τέτοια βραδυά. Καὶ πρέπει νὰ φύγω, γιατί ὁ μάναξέρο μου...

— Ἡ Σάλλυ; Μὰ πέρασε ἡ Ντόροθυ, ὅταν ἔλειπες καὶ τὴν πῆρε. Πᾶνε, λέει, νὰ ἐξασφαλίσουν θέσεις στὴν ἀρένα. Θάρθουν νὰ σὲ ἱδουν μετὰ τὸ μάτς στ' ἀποδυτήρια.

Ὁ Λού ἦταν κίόλας ἑτοιμος. Κρατοῦσε τὸ βαλτισάκι σὲ χέρι. Μ' ἕνα σάλτο, βρέθηκε στὴν

πόρτα.

Στ' αποδυτήρια τὸν περίμενε μὲ ἀγωνία ὁ μάνατζέρ του, ὁ ἀγαθὸς Τόμυ Καστίλλο.

— Ἀργήσες, Λού, τοῦ παραπονέθηκε καὶ δὲν μᾶς παίρνει ἡ ἄρα. Ἡ ἄρένα πλημμύρισε ἀπὸ κόσμος. Ἐπιτυχία!

Ὁ Λού, σιωπηλὸς, ἄρχισε νὰ γδύνεται. Φόρεσε τὸ κιτρινόμαυρο σλίπ του, τὰ πυγμαχικὰ του μποτίνια....

Ὁ Τόμυ Καστίλλο, δένοντας στὰ χέρια του τὰ «μπαντάζ» (*) του, συνέχισε:

— Εἶναι ἡ μεγάλῃ σου βραδυὰ ἀπόψε, Λού. πού ὀνειρεύεσαι πέντε χρόνια! Γιὰ σκέψου, ἀλήθεια, πόσα βάσανα, πόσες νίκες, γιὰ νὰ φτάσαμε ἐδῶ! Μὴ φοβάσαι, θὰ σταθῇς μπροστὰ στὸν ἀντίπαλό σου, τὸν νέγρο, ψυχραίμος ἥρωας, χωρὶς ἀνομιμήσεις. Θάμει ἐίπλα σου, μὰ ἡ καρδιά θὰ πῇ τὴν τελευταία λέξη. Θὰ νικήσης μὲ νῶκ-άουτ ἂν βοῇς τὴ ρέγουλά σου στὸν δευτέρου γύρο.

Τῇ στιγμῇ ἐκέλη χτύπησε ἡ πόρτα. Ὁ Καστίλλο ἀνοίξε.

Ἕνας ἡλικιωμένος, μὲ γυνέ-νιο παλτό, πού ἄφηνε νὰ λάμπη τὸ ἔκτρο μπλαστρον τοῦ φράκο του, προχώρησε:

— Κάτι θέλω νὰ πῶ ἰδιαίτερως στὸν Λού, εἶπε εὐστηρὰ δίνοντας στὸν μάνατζερ νὰ καταλάβῃ πὼς βιάστηκε νὰ φύγῃ.

— Ὑστερα συστήθηκε:

— Ἀνσέλμο Γκράτσι, φίλος τοῦ πατέρα σου!

Τοῦ ἄπλωσε τὸ χέρι, μὰ ὁ Λού δὲν τὸν μίμηθηκε. Ὁ Γκράτσι, σὰν νὰ μὴ κατάλαβε τὴν προσβλητικὴ του στάσι, συνέχισε:

— Ἦρθα γιὰ μιὰ μικρὴ συνεν-νόησι, ἀγαπητέ μου. Λού, Ξέρεις ὅτι γλύτωσα τὸν πατέρα σου ἀπὸ

μιὰ καταδίκη. Τοῦ δάνεισα μερικὰ λεπτά, χωρὶς τόκο σχεδόν, χω-ρὶς ἐνόχλησι...

— Τὸ ξέρω, τὸ πληροφορήθη-κα... τὸν διέκοψε, ἥρεμα ὁ Λού. Ἐλπίζω πὼς ἀπόψε, μόλις πάρω τὴ μπουρσα μου, νὰ ξεφορτωθῶ ἀπὸ τὸν ἐφιάλητ σου, κύριε Γκρά-τσι....

Ὁ Ἀνσέλμο Γκράτσι, γέλασε. Τὰ μικρὰ πανούργα μάτια του σπίθιζαν, τὸ ἀποκρουστικὸ ξυρι-σμένο μούτρο ἀναδιπλωνόταν... σὲ σπασμούς.

— Γιατὶ γελάς; τοῦ φώναξε πλησιάζοντας ἀπειλητικὰ ὁ νέος. Γιατὶ γελάς;

— Γελῶ, γιατί εἶσαι πολὺ ἀ-φελὴς καὶ ζῇς στὰ σύννεφα παιδί μου! Ὁ πατέρας σου χρωστὰ κ' ἄλλες πέντε χιλιάδες δολλάρια, πού ἔχασε στὴ ρουλέττα τοῦ Τζα-φερίνο, τὸν περασμένο μῆνα! Τὴν ἀπιδείξει τὴν κρατῶ γιατί τὴν ἀ-γύρασα, ἔτσι ἀπὸ καπρίτσιο! Κί' ἂν δὲν πιστεύς, νά!.... Κύτταξε!

Καί μ' ἕνα χαμόγελο θριχίμβου, ὁ Γκράτσι ἀνέσυρε ἀπὸ τὴν τσέ-πη του τὴν ἀπιδείξει, βάζοντάς τὴν κάτω ἀπὸ τὰ μάτια του.

— Καὶ ὅπως λένε. οἱ λογαρια-σμοί, συνέχισε, μὲ τὸ ἴδιο ὕφος, μᾶς κάνουν ἐφτά χιλιάδες δολλάρια. Ἡ μπουρσα σου ἀπόψε, σύμφωνα μὲ τὸ κοντράτο σου, πού διάβασα, εἶναι μόνο τρεῖς χι-λιάδες δολλάρια, γιατί εἶσαι μο-νάχα «τσάλαντζερ» (*). Ὡστε θὰ μοῦ μείνῃς καὶ χρός τέσσερις στρογγυλὲς χιλιάδες δολλάρια....

Ἡ γλῶσσα τοῦ Λού ξεράθηκε στὸ λαρύγγι του μὲ τὴ φοιχτὴ ἀ-ποκάλυψι εἰς βόρος τοῦ πατέρα του. Ἦταν βέβαιος πὼς ὁ δυστυ-χὴς γέρος, εἶχε πέσει θύμα τῆς συμμορίας τοῦ Γκράτσι, πού

(*) Στους πυγμαχικοὺς ἀγῶνες γιὰ τὸ παγκόσμιο πρωτάθλημα τῶν κατηγοριῶν, ὁ «τσάλαντζερ» (α' δι-εκδικητὴς τοῦ τίτλου) πληρώνεται ἐλάχιστα. Τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ποσοῦ τοῦ παίρνει συνήθως ὁ παλαίρξ πρωταθλητής.

(*) «Μπαντάζ» εἶναι οἱ μακροὺς πάντες λουρίδες πού περισφίγγουν τὰ δάκτυλα τῶν πυγμαχῶν, γιὰ νὰ μὴ μετακινούνται μέσα στὰ φα-ρ-βεία γάντια.

ώστόσο παρέμενε ασύλληπτος... γιατί κανένα στοιχείο δεν μπορούσε να τον ενοχοποιήσει! 'Ο νόμος γλιστρούσε δίπλα του χωρίς να τον αγγίζει.

— Καί τι θέλεις από μένα; ρώτησε με πνιγμένη από συντριβή φωνή ο Λού, που σωριασθηκε σε μιὰ καρέκλα, τι θέλεις;

— Τίποτα! ή μάλλον μιὰ μικρή σου ύπσχεσι. Ξέρω, είμαι βέβαιος πώς θα νικήσης, άφου ό νέγρος είναι σε κατάπτωσι! 'Ολοι στοιχημάτισαν στη νίκη σου! 'Ελάχιστοι στον νέγρο αντίπαλό σου! 'Εγώ όμως στοιχημάτισα τριάντα χιλιάδες δολάρια στον νέγρο, με τον φίλο μου Τζαφερίνς... Καταλαβαίνεις;

Τό κεφάλι τού Λού βούιζε να σπάζει. 'Η καρδιά του χτυπούσε σαν καμπάνα. Οί γροθίες του, οί τρομερές γροθίες, που γκρέμισαν τόσους αντιπάλους, σφίχτηκαν να σπάζουν τά μπαντάκι.

— Ναί, ναί, καταλαβαίνω, μουρμούρισε. Καταλαβαίνω....

— Θα πρέπει να νικήθης, λοιπόν του άπήγγειλε σχεδόν ό άλλος, σαν ν' άπήγγελε τη καταδίκη του. Θα νικήθης άν δεν θέλεις αύριο να φορέσουν στον πατέρα σου τίς χειροπέδες.... 'Εξ άλλου θα πάρης και τό μεριδίό σου....

'Ο Λού τινάχτηκε, σαν να δέχτηκε μιὰ σφυριά στο κρανίο. Μά ό Γκράτσι έσφιγγε πια στο χέρι του ένα πιστόλι.

— 'Υπογράψε εδώ, τον διάταξε, τό χαρτί αυτό της συμφωνίας. 'Υπογράψε!

Τόν πλησίασε άπλώνοντας τό διπλωμένο άτιμωτικό χαρτί. Δεν πρόλαβε να τελειώσει την φράσι του και δέχτηκε τον κεραυνό της ξεβιάς τού Λού στο σαγόνι! 'Ηταν τό τρομερό δεξίό του κροσσέ, τό θανατηφόρο χτύπημα, που μπουρούσε να γκρεμίσει τοίχο...

'Ο Γκράτσι άπλωσε τά χέρια του σαν νάθελε να πιαστή από κρόνι ή νά... προσευχηθή —

πράγμα φυσικά άπίθανο για έναν γκάγκστερ — κι' έπεσε! Τό κεφάλι του χτύπησε στον τοίχο τό κορμί του διπλώθηκε σε μιὰ περιεργή στάσι και τό πιστόλι του κύλισε στο στήθος του!

'Εντρομος, πανιασμένος, κατάπληκτος, ό Λού πλησίασε. 'Εσκυψε πάνω άπό την καρδιά τού Γκράτσι. 'Επιασε τον σφυγμό του, άγγιξε με άποτροπιασμό και φρίκη τό μέτωπό του. 'Ηταν νεκρός! Τό τρομερό του κροσσέ τούφερε διάσεισι τού έγκεφάλου! Δεν ύπήρχε καμιά άμφιβολία. 'Ο Γκράτσι ήταν νεκρός! Πελιδινός, όπισθοχώρησε, χωρίς να προσέξη πώς άπό τη μισάνοιχτη πόρτα γλύστρησε και χάθηκε στον διάδρομο ή κίτρινη φάτσα, τού Τζζε Στέκερ, τού ύποπτου μάνατζερ τού νέγρου, που παρακολούθησε τη σκηνή. 'Ο μάνατζερ του μπήκε τρομαγμένος. Κύτταξε τον εξαπλωμένο άγνωστο και με φωνή που έτρεμε ρώτησε:

— Τι συνέβη, Λού; Κάτι φοβερό, έ; Μά πώς; και γιατί, Λού, δεν κράτησε τά νεύρα σου; Μά ίσως να λιποθύμησε μόνο... 'Αλήθεια, μόνο λιποθύμησε...

— 'Όχι! Είναι νεκρός, μουρμούρισε άτονα ό Λού. 'Εμεινε στο τόπο.

'Ο μάνατζερ στάθηκε σαν κεραυνόπληκτος. 'Η φωνή του πάγωσε. Κύτταξε σαν άφηρημένος μιὰ τον Λού και τον νεκρό. 'Ωστόσο, σαν νάπαιρνε ξαφνικά την άπόφασί του, έίπε:

— Σκέπασέ τον με μιὰ κουβέρτα και μην άφήσης κανέναν να μπή στ' άποδυτήρια. 'Υστερα άπό τό μάτς, βλέπομε!... Φρίκη!... Φρίκη!.....

'Η καμπάνα τού γκόγκ άντήχησε. 'Ενα κόκκινο λαμπιόνι πάνω άπό την πόρτα είδοποιούσε. Κάποιος χτύπησε την πόρτα.

— Λού! Άντερς, έτοιμος; φώναξε, Σε τρία λεπτά θα κατεβής στην άρένα. Πλησιάζει ή ώρα σου,

‘Ο Τόμ Καστίλλο, με τὸ παγωμένο του χέρι, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Λού.

— Κουράγιο! Κουράγιο!, τοῦ ψιθύρισε... Δὲν θέλω νὰ μάθω τὴ στιγμή αὐτὴ τὸ μυστικὸ σου. ‘Υστερα, ὕστερα... Τώρα εἶναι ὁ ἀγώνας. Οἱ δεκαπέντε γύροι, τὸ παγκόσμιο πρωτάθλημα....

‘Αμίλητοι, βγήκαν. ‘Ο Καστίλλο κλείδωσε τὴν πόρτα καὶ πήρε τὸ κλειδί. ‘Ο διάδρομος ἦταν ἔρημος.

Κατέβηκαν μιὰ σκαλίτσα καὶ ξαφνικὰ ἔξοπασε ἡ θύελλα τοῦ πλήθους στὴν ἀμφιθεατρικὴ ἀρένα. Χιλιάδες θεαταὶ φώναζαν ἀπ’ ὅλες τὶς μεριές. ‘Απὸ τὴν πλατεῖα, ἀπὸ τὶς γαλαρίες.

— Λού ‘Αντερς! Λού ‘Αντερς! Λού!.....

‘Ο μάνατζερ τοῦ ἀνοίγε τὸν δρόμο κι’ ὁ Λού, σκεπασμένος μετὸ πλατὺ κυματιστὸ μεμονοῦ: του, προχωροῦσε σὰν μεθυσμένος σχεδὸν τρεκλίζοντας. ‘Η βοή τῆς ἀνθρωποθάλασσας τὸν ἀκολουθοῦσε, τὸν βύθιζε στὸν ὥκεανὸ μιὰς παραδόξης ζόλης, τοῦ φαινόταν πὼς βάδιζε πρὸς τὴν ἀγχὼν καὶ πὼς τὸ πλῆθος ζητοῦσε τὸ θάνατὸ του ἀδυσώπητο καὶ ἀνελέητο...

‘Ανέβηκε στὸ ρίγκ, χαιρέτησε, σφίγγοντας τὰ χέρια του καὶ χαμγεύοντας μηχανικὰ. Κάθισε στὸ χαμηλὸ σκαμνί, ποὺ τράβηξε μπροστὰ του ὁ Καστίλλο καὶ μόλις τώρα κύτταξε πὼς ὁ νέγρος ἀντίπαλός του, ὁ Φράνκ Τζόνσον, καθόταν σ’ ἓνα παρόμοιο χαμηλὸ σκαμνί ἀπέναντί του καὶ τὸν κύταζε περίεργα. ‘Ο συγκεχυμένος πτάγος ἀπομακρυνόταν πιά σὰν μακρινὴ βροντή. Μὰ δίπλα του, κάτω ἀπὸ τὸ ρίγκ τὸν φώναζαν τρυφερά, ἐπιμόνα προκλητικά:

— Λού! Λού! Γιά κύτταξε! Λού!.....

‘Ηταν ἡ ἀδελφή του, ἡ Σάλλυ, μετὴν ἀρραβωνιαστικιά του, τὴ Ντόροθυ.

Οἱ κελαϊδιστὲς φωνῆς τὸν κά-

λεσαν ξανά. ‘Ο Λού, ἀποτινάζοντας τὴ νάρκη του, ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος τους. Τὰ χέρια τῶν κοριτσιῶν ἦταν μπλεγμένα. Τὰ χαριτωμένα κεφάλια τους ἀκουμποῦσαν τὸ ἓνα στὸ ἄλλο, τὰ μάτια τους φεγγαβολοῦσαν ἀπὸ ὑπερφάνεια! Τοῦστελναν φιλιὰ. Μιὰ μεγάλη ἀνθοδέσμη ἀπὸ κόκκινα κρίνα φαινόταν στὴν ἀγκαλιά τῆς Ντόροθυ.

— Κουράγιο, Λού, τοῦ φώναζαν, κουράγιο!....

‘Ο Λού, καταβάλλοντας ἀπεγνωσμένη προσπάθεια, χαμογέλασε καὶ τοὺς ἐγνεψε φιλικὰ.... μὰ στὸ κεφάλι του φυσοῦσε ὁ ἀνεμοστρόβιλος....

‘Επιτέλους, ἀνέβηκε στὸ ρίγκ ὁ διαιτητής. Οἱ ἀντίπαλοι φόρεσαν τὰ γάντια. ‘Απλώθηκε θαθεῖα σιωπὴ στὴν ἀπέραντη ἀρένα, ποὺ θυβίστηκε στὸ μισοσκόταδο, μετὰ ὁ λυφεγγὸ μονάχα τὸ ρίγκ. Δυὸ προβολεῖς ἐπνίον σὲ χείμαρρο ἀπὸ φῶς τὴ μικρὴ περιοχὴ γιὰ νὰμποροῦν νὰ παρακολουθοῦν καὶ τὴν τελευταία λεπτομέρεια τοῦ μότς οἱ θεαταὶ τῆς ἀρένας. ‘Ο διαιτητὴς ἐξέφωνε τὰ ὀνόματα τῶν ἀντιπάλων:

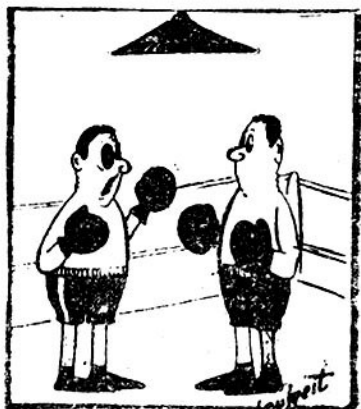
— Φράνκ Τζόνσον, Παγκόσμιος τσάμπιον τῶν ἡμιβαρέων, κιλά 86. Λού ‘Αντερς, πρῶτος διεκδικητὴς τοῦ τίτλου, κιλά 88!

Τὸ πλῆθος ἔξοπασε ξανά σὲ κστειγίδα ἐπευφημιῶν. ‘Υστερα ἔγινε νεκρική σιγή. ‘Ο χρονόμετρος χτύπησε τὸ γκόγκ καὶ οἱ ἀντίπαλοι ρίχτηκαν στὸν ἀγῶνα.

‘Ο νέγρος δυναμίτης, μετὰ τὰ χέρια σὲ κλειστὴ θέσι ἀμύνης, προχώρησε καὶ ἀστραπιαία πλασσάρησε τὸ δεξιόν του. Τὸ χτύπημα ἦταν ἐλαφρὸ, μὰ ὁ Λού τὸ ἀπέφυγε. ‘Ο νέγρος πλασσάρησε τὸ ἀριστερό! Μιὰ κόντρα κι’ ἓνα δεξιὸ ντιρέκ! Τὸ χτύπημα ἀντήχησε ξερὸ στὸ σαγόνι τοῦ Λού, ποὺ κλονίστηκε καὶ τραβήχτηκε πίσω.

Οἱ νέγροι θεαταὶ ἔξοπασαν:

— ‘Αλλό, Τζόνσον! Κροσσέ,



— "Αν είσαι άντρας κατέβα από τὸ ρίγκ, νὰ λύσουμε τὶς διαφορές μας!

Τζόνσον! Κορ - ἄ - κόρ, Τζόνσον!

Ὁ Λού μετεκινεῖτο στὸ ρίγκ σὰν αὐτόματο. Τὰ χέρια του μηχανικά ἐκρουβαν τὸ πρόσωπό του. Τὰ καλοχτενισμένα σγουρὰ μαλλιά του ἔλαιμπαν κάτω ἀπὸ τὸ πλῶσιο φῶς. Ἀγωνιζόταν νὰ βρῇ τὴν ψυχραιμία του, τὸν ἑαυτὸ του, τὴ φόρμα του! Μὰ ὁ νεκρὸς τοῦ Ἀνσέλμου Γκράτσι ἐμπαινε μπροστά του! Τὰ γυάλινα μάτια του τὸν κύτταζαν ἐκδικητικά. Τὰ μακρὰ του χέρια, ἀπλωμένα μὲ νύχια ὀρνέου, ἀπλώνονταν ἀπειλητικά! Τὸ φάντασμα τοῦ Γκράτσι παρέλυε τὰ πόδια του! Δέχτηκε τρομερὸ χτύπημα καὶ λύγισε. Ἀπαιωνωτὰ τὸν σφυροκοποῦσε ὁ νέγρος. Δεξιά, ἀριστερά... Τὸ σκοτεινὸ του μούτρο σχεδὸν τὸν ἀγγίγιζε. Ἡ ἀνάσα του περιτύλιγε τὸ πρόσωπό του. Αὐτόματα κάλυψε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ γάντια του. Μὰ ὁ τρομερὸς κεραυνὸς τοῦ νέγρου τὸν ἔβηκε ἀπὸ κάτω. Ἦταν καταπέλτης! Μήπως ὁ νέγρος ἐκρῦβε στὰ γάντια του κομμάτια

αἵδερο; Τὸ σαγόνι του στράβωσε. Γονάτισε.... Ὁ διαιτητὴς μὲ τὸ ἄσπρο του πανταλόνι, ἴδιο λευκοφρεμένο φάντασμα, στάθηκε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του κι' ἄρχισε νὰ μετρᾷ:

— "Ενα, δύο, τρία.... τέσσερα.... πέντε... ἕξη... ἑπτὰ...(*)".

Στ' αὐτιά του ἀντηχοῦσαν οἱ ἀριθμοὶ σὰν μακρινὴ ἀπήχησις. Ὁ μάνατζερ του, δίπλα, ψιθύριζε:

— Κουράγιο, Λού! Κουράγιο!

Κι' ὅμως σὰν νὰ τὸν ἐμπνοῦσε ἡ φωνὴ αὐτή, στὸ «ὀκτώ» σηκώθηκε. Ὁ νέγρος σαλτάρσεν σὰν τίγρης, μὰ δέχτηκε μιὰ φοβερὴ δεξιά τοῦ τὸν κλόνησε. Καὶ προτοῦ προλάβῃ ν' ἀμυνθῇ, τοῦρθε τὸ ἀριστερὸ ἄπερκατ, ποὺ βρόντισε κούφια στὸν κρόταφό του! Σηκώθηκε μιὰ θελλά ἀπὸ φωνῆς, ποὺ δὲν ξεχώριζες λέξεις. Βραχνά, βοερά καὶ φανατικά, χιλιάδες στομάτα φώναζαν:

— Ἀπάνω του, Λού, τώρα ποὺ εἶναι γκροκύ! Ἀπάνω του, Λού!...

Μὰ τὸ γκόγκ χτύπησε τὸ τέλος τοῦ πρώτου γύρου. Τὰ φῶτα ἔσβησαν στὴν αἴθουσα.

Ὁ Λού σὰν αὐτόματο, κάθησε στὴ θέσι του. Τ' ἀγαθὰ μάτια τοῦ Τόμυ Καστίλλο τὸν περιέβαλλαν μὲ ἀφοσίωσι.

— Θὰ νικήσης, τοῦ ψιθύριζε, θὰ νικήσης, κι' ὅλα ἐὰ πάνε καλὰ. Εἶσαι ἀδώς! Μπορεῖς νὰ τ' ἀποδείξεις.... φάνει νὰ δουλέψης ἀνακατὶ τὸ δεξί σου κροσσέ. Ὅλοένα στὸ σαγόνι καὶ νὰ τραβίδεσαι στὸ κορ - ἄ - κόρ. Τὸ στομάχι σου δὲν ἀντέχει.

Ὁ Λού σήκωσε μ' εὐγνώμοσύ-

(*) Τὸ νῶκ αὐτὸ εἶναι μέχρι τοῦ 10ου δευτερολέπτου. Ὁ διαιτητὴς, ὅταν πῆσῃ ὁ πυγμάχος, ἀπομακρύνει τὸν ἀντίπαλο καὶ μετρᾷ μέχρι τὸ 10' αὐτοῦ, ὁπότε τελειώνει τὸ μάτς. Τὸ νῶκ - ντάρουν εἶναι καὶ μέχρι τοῦ 9'. Ὅταν ὁ πυγμάχος σηκωθῇ προτοῦ πῇ ὁ διαιτητὴς αὐτοῦ, δικαιούται νὰ συνεχίσῃ τὸν ἀγῶνα.

νη τὰ μάτια του. Μὰ πρὶν κυττά-
ξει τὸ ἀγαθὸ πρόσωπο τοῦ καλοῦ
του μανάτζερ, τ' ἄφησε νὰ πλα-
νηθοῦν πρὸς τὴν πλατεία. Στὸ
βάθος τῆς σῆλας παρετρεῖτο μιὰ
ἀσυνήθιστη κίνησις. Τοῦ τράβηξε
τὴν προσοχή. Καὶ ὁ Λοῦ εἶδε νὰ
συνωθῶνται ἐκεῖ τρεῖς - τέσσερις
ἀστυνομικοὶ μὲ στολὴ γιὰ νὰ πε-
ρῶσουν πρὸς τὴ διεύθυνσι τοῦ
ρίγκ. Ἡ ματιά τοῦ Λοῦ βόλῳσε
πάλι. Καὶ εἰς ἀπάντησι τῶν πα-
ρηγορητικῶν λόγων τοῦ ἀγαθοῦ
Τόμυ, μουρμούρισε:

— Καστίλλο, δὲν μὰς παίρνει
πιὰ ὁ καιρὸς... Ὅλα τελείωσαν...
Ἦρθαν κιόλας!...

Ὁ Καστίλλο γύρισε ξαφνιασμέ-
νος καὶ κύτταξε κ' αὐτὸς πρὸς
τὴν πλατεία.

— Ὅχι, θὰ τελειώσῃ τὸ μάτς
πρῶτα κ' ὕστερα τὸν παρηγόρη-
σε.

— Σέκοντ ράουντ! (δεύτερος
γύρος), φώναξε ὁ ρέφερι χτυπών-
τας τὸ γκόγκ.

Ὁ Φράνκυ Τζόνσον χύμηξε σκύ-
θοντας τὸ κεφάλι του σὰν ὕαινα.
Ὁ Λοῦ τὸν δέχτηκε ἀκλόνητος.
Τὸν ἄφησε νὰ πλησιάσῃ καὶ ξα-
φνικὰ τοῦ ἐξακόντισε τὸ δεξιὸ του
κροσσέ. Τὸν συστημένο του κε-
ραυνό! Ὁ νέγρος γκρεμίστηκε.
Σηκώθηκε στὸ «πέντε» καὶ ὤρμη-
σε ξανά ἀκάλυπτος.

Πέτυχε δυὸ - τρία ντιρέκτ. Τὸ
καλοζυγισμένο του χερί ἐπέφτε
σὰν βρεαῖα στοὺς κροτάφους τοῦ
Λοῦ, ποὺ ὀπισθοχωρώντας τοῦ
πλασσάρησε πάλι δεξιὸ τὸ κροσ-
σέ.

Δεύτερη φορὰ ὁ νέγρος γκρε-
μίστηκε μονοκόμματος στὸ καννα-
βάτσο.

Ἡ θύελλα τῆς ἀρένας ἔμοιαζε
μὲ θαλασσινὴ μπουρσάκα, ποὺ ἀ-
ερισμένη καὶ πιωγουρίζει στὸν κά-
βο. Ἦταν ἕνας συνεχὴς βόγγος
σὸν μυκηθμό...

— Νὲκ ἄουτ!, νὲκ ἄουτ!, φώ-
ναζαν καὶ κουνούσαν τὰ χέρια.
Νὲκ ἄουτ!

Μὰ ὁ νέγρος καὶ πάλι σηκώθη-
κε τρεκλίζοντας. Ἦταν «γκροκὺ».
Ὡστόσο καταβάλλοντας τὴν τελευ-
ταία προσπάθεια, πλησίασε καὶ,
σκύβοντας νὰ πιαστῇ, δῆθεν ἀπὸ
τὸν ἀντίπαλο, μουρμούρισε:

— Δολοφόνε! Δολοφόνε Λοῦ!
Σκότωσε τὸν Γκράτσι! Πρέπει
νὰ νικῆθῃς ἂν θέλῃς νὰ σὲ γλυτώ-
σωμε... Δολοφόνε!... Ὁ μανάτζερ
μου θὰ σὲ γλυτώσῃ!

Ξαφνιασμένος, ἐμβρόντητος καὶ
μὲ φριχτὴ ὀψι ὀργῆς κ' ἐκδικήσε-
ως, ὁ Λοῦ, ἄρχισε νὰ τὸν χτυπᾷ
μανιασμένος. Δεξιά, ἀριστερά.
Στὸ σαγόνι, στὰ φρύδια, στὸν
κρόταφο. Τὸ αἷμα κυλοῦσε στὸ στό-
μα του! Ἦταν φρικτός, μιὰ μά-
σκα φρίκης καὶ τρόμου. Ἐνα χα-
μένο κορμὶ ποὺ παράδερνε, κάτω
ἐπὶ τὴν τρελλὴ μαγιά τοῦ ἀντιπά-
λου. Αἰμόφυρτος, ἀνίκανος καὶ τὸ
πόδι του ἀκόμη νὰ μετακινήσῃ,
γκρεμίστηκε λιπόθυμος. Καμπάνες
βοῆ, πάταγος στὴν ἀναίσθητη ἀ-
κοή του. «Νὲκ ἄουτ! Νὲκ ἄουτ!»
Τὲ παγκόσμιο στέμμα ἄλλαξε κά-
τοχο.

Ὁ πρόεδρος τῆς Ὀμοσπονδίας
ἀνέθηκε νὰ τοῦ φορέσῃ τὴν ἀδα-
μαντοκόλλητη ζώνη τοῦ πρωταθλη-
τοῦ, μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας ἄλ-
λος ἄνθρωπος ποὺ δὲν εἶχαν πά-
ρει εἶδῃσι τὴν παρουσίαν του, μὲ
ἀστραπιαία ταχύτητα τοῦ φόρεσε
τὶς χειροπέδες...

— Κατηγορεῖσαι γιὰ τὸν φόνο
τοῦ Γκράτσι, τοῦ εἶπε ἀπλὰ ὁ ἀ-
στυνόμες.

Ὁ μανάτζερ σκούπιζε τὰ δά-
κρυα τοῦ Λοῦ καὶ ἡ Σάλλυ μὲ τὴν
Ντόροθι ἔπεσαν μὲ λυγμοὺς στὴν
ἀγκαλιά του. Ρωτοῦσαν μὲ ἀγῶ-
νισ:

— Μὰ τί συμβαίνει, Λοῦ; Πέ-
θανε ὁ νέγρος; Πέθανε; Μὰ δὲν
εἶναι ὑπεύθυνος...

A. ΛΑΡΚΙΝ

Μετάφρ.: Χρ. Γ.

ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ



‘Αγαπητοί μου άκροαταί. Μεγάλη είναι ή συγκίνησί μου σήμερα γιατί βρίσκομαι στην Κίνα. ‘Η Κίνα ως γνωστόν άγαπητοί μου άκροαταί είναι Κινέζικη και κατοικείται από Κινέζους που μιλάνε άπαξάπαντες Κινέζικα, από τον πιο μικρό ως τον πιο μεγάλο.

‘Από τό άχανές στάδιο Τσιν - τσι - μπου, που έχει θέσεις για 500.000 θεατές, θα σάς μεταδώσω τώρα τον ποδοσφαιρικό άγώνα μεταξύ των ομάδων «Γιάν τσέ Σέκ» και «Γιάν τσέ Σπάπ». Διαιτητής είναι ο Γερμανός φόν Χαϊντριχτρέσπεργκερ και έπόπται γραμμών δύο ‘Ελληνες έπόπται της τρίτης οικονομικής έφορίας.

Αί συνθέσεις των ομάδων:

ΓΙΑΝ — ΤΣΕ — ΣΕΚ: Τσιν, Τσάν, Τσόν, Τσάν, Τσούν, Τσερεγκώφ, Τσατσίν, Τροντσάν, Τσουμτσούν, Τσατσόν και Τσάτσος (όχι ο ήμετερος).

ΓΙΑΝ ΤΣΕ ΣΠΑΠ: Τσού, Τσό, Τσά, Τσετσέ, Τσά, Τσατσά, Τσάτσα, Τσιρίμπασης, Τσάγκ, Τσαγκάρης (όχι ο δικός μας) και Γιούλ Μπρύνερ.

Οί άρχηγοί των δύο ομάδων προσφέρουν ο ένας στον άλλο από ένα πιάτο πιλάφι, τό καταβροχθίζουν στα γρήγορα και ο άγών άρχίζει.

‘Ο καιρός είναι θαυμάσιος και αυτό έμπόδισε τους φιλάθλους νάρθουν στο γήπεδο, γιατί προτίμησαν να πάρουν τις οίγονειές τους και να πάνε έξω. Έτσι, μόλις 300.000 θεαταί παρακολουθούν τον άγώνα. ‘Η Σέκ επιτίθεται από δεξιά. ‘Ο Τσατσόν κατεβαίνει, κατεβαίνει, κατεβαίνει, άντε Τσατσόν, κατέβαινε Τσατσόν, σκαλί καλέ μου σκαλί, σκαλί θα κατεβή ό Τσατσόν, ό Τσετσέ όμως ανακόπτει στο τελευταίο σκολοπάτι με ένα θαυμάσιο τσίμπημα.

Τό παιχνίδι συνεχίζεται και ή Σπάπ άνοίγεται με μεγάλες πάσες. ‘Ο Τσουντσούν όμως, κερδίζει την μπάλλα από τον Τσιρίμπαση ό όποιος άποκαλεί τον αντίπαλό του «Τσού - γιόν» που θα πη «γαϊδούρι». ‘Ο άλλος διαμαρτύρεται προς τον διαιτητή κ. Χαϊντριχτρέσπεργκερ (που για συντομία θα τον λέμε Πολυδούρη) και ζητά την τιμωρία του αντιπαλου του. ‘Ο Πολυδούρης (που τό κανονικό του όνομα είναι Χαϊντριχτρέσπεργκερ) του λέει ότι αυτά που λένε μεταξύ τους είναι γι’ αυτόν... Κινέζικα και συνεχίζει τον άγώνα.

Μιά καταπληκτική φάσι έκτυλίσσεται άγαπητοί μου άκροαταί στο 350 λεπτό. ‘Ο γίγας Τσάτσα (ύψος 1,22) όρμά άκάθεκτος με την μπάλλα προς τό αντίπαλο καρρέ. Ένώ όμως έτοιμάζεται να σουτάρη — τό θηρίο — ό Τσατσίν τον ανατρέπει με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που — έν θυμάστε άγαπητοί μου άκροαταί — ό Φιντέλ Κάστρο άνέτρεψε τον Μπατίστα στην Κούβα.

‘Ο διαιτητής κ. Χαϊντριχτρέσπεργκερ — Πολυδούρης καταλογίζει άδίστακτα πέναλτυ (ας τό βλέπουν οι ‘Ελληνες διαιτηταί, που για να σφυρίξουν πέναλτυ πρέπει να μείνη ό παίκτης με τό κεφάλι στην τσέπη).

‘Η μπάλλα στήνεται και οι παίκτες της Σπάπ προσπαθούν ν’ άπο-

φασίσουν ποιός θα κτυπήσει τὸ πέναλτυ. Εὐγενείς, σὰν Κινέζοι πού εἶ-
ναι, ὁ ἕνας παραχωρεῖ τὴν θέσι του στὸν ἄλλον.

— Σὰς περικαλῶ, κύριε συνάδελφε, ἐσεῖς νὰ τὸ κτυπήσετε.

— ὦ, μὰ τί λέτε κύριε συνάδελφε. Εἶναι τιμὴ μου νὰ σὰς παρακο-
λουθῶ νὰ τὸ κτυπήσετε σεῖς.

— Κύριε Γιουλ Μπρύνερ, ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ κτυπήσετε σεῖς αὐ-
τὸ τὸ πέναλτυ;

— Ἀστείευσθε; Ἐγὼ δὲν ἔχω χτυπήσει οὔτε μερμῆγκι καὶ θὰ χτυ-
πῶ πέναλτυ; Βρὲς τε κάποιον ἄλλο.

Ἀγαπητοὶ μου ἀκροαταί, ἔχουν περάσει ἤδη πέντε ἐβδομάδες ἀπὸ
τὴν μοιραία ἐκείνη στιγμή καὶ οἱ παίκτες τῆς Σπάπ, δὲν ἔχουν ἀπο-
φασίσει ἀκόμη ποιός θὰ ἐκτελέσει τὸ πέναλτυ. Τέλος ἀποφασίζουν νὰ
τὸ παίξουν στὰ χαρτιά. Πρόκειται ν' ἀρχίσουν αὕτη τῇ στιγμῇ μιὰ
παρτίδα κινέζικης ξερῆς καὶ ὁποῖος μείνῃ τελευταῖος, θὰ κτυπήσῃ τὸ
πέναλτυ. Ἐν τῷ μεταξύ, ἐπειδὴ προβλέπεται ὅτι ἡ ξερὴ θὰ τελειώσῃ
τουλάχιστον μετὰ ἀπὸ ἑξή μηνες, διότι ὅπως ξέρετε οἱ Κινέζοι τὸ
γλεντάνε μὲ τὴν ψυχὴ τους τὸ χαρτί, ὁ διαιτητὴς κ. Πολυδούρης —
Χαϊντριχτρέσμπεργκερ, ἀποφασίζει νὰ διακόψῃ τὸν ἀγῶνα, νὰ κατεβῇ
στὴν πατρίδα του ν' ἀρραβωνιασθῇ, νὰ παντρευτῇ, νὰ πάρῃ διαζύγιο
καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Κίνα μετὰ τρία χρόνια, ὅποτεν ἐλπίζεται —
ὅπως εἶπε σὲ δηλώσεις του πρὸς τὸν τύπο — νὰ ἔχῃ ἀποφασισθῇ ποιός
θὰ κτυπήσῃ τὸ πέναλτυ καὶ ποιός θὰ πληρώσῃ τὸ μάρμαρο. Ὡς τότε,
ἀγαπητοὶ μου ἀκροαταί, γεῖα σας καὶ χαρὰ σας, ἢ ὅπως λένει οἱ Κι-
νέζοι τσοό-τσό, τσορ-τσόρ, τσί-τσί.



— Ζητάει νὰ περιληφθῇ στὴν Ἑθνικὴ Ἑλλάδος κύριε ἐκ-
λέκτορα. Λέει πὼς τρέχει αἷμα ἐλληνικὸ στὶς φλέβες του,
γιατὶ ὁ παπούς του ἔφαγε ἕναν Κεφαλλωνίτη, στὴ ζούγκλα!

ΤΟ ΞΙΦΟΣ ΤΟΥ ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΥ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑΣ

Υπό: PEDRO ALCANZAR

ΟΥΤΕ μύγα δὲν χωρούσαν οἱ κερκίδες ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, στὸ στάδιο ταυρομαχιῶν τῆς Μαδρίτης. Τὸ πυκνὸ πλῆθος, ποὺ τὰ χρώμα-
τιστὰ φορέματα τῶν γυναικῶν τὸ ἔκαναν νὰ μοιάζῃ ἀπὸ μακριὰ, σὰν πελώριο μπουκέτο, ἀδημονοῦσε, μὲ τὰ βλέμματα στραμμένα πρὸς τὶς βαρεῖες σιδερένιες πόρτες τῆς ἀρένας. Περίμεναν ν' ἀνοίξουν γιὰ τὸν κάνη, ἐπὶ τέλους, τὴν ἐμφάνισί του ὁ Ντομινγκέθ, ὁ νεαρὸς ταυρομάχος ποὺ γιὰ πρώτη φορά θ' ἀγωνιζόταν σ' αὐτὸ τὸ στάδιο.

Πολλὰ εἶχαν ἀκούσει οἱ θεατὲς γιὰ τὸν Ντομινγκέθ. Ἀρκετοὶ μάλιστα ἀπὸ αὐτοῦ, ποὺ τὸν εἶχαν παρακολογήσει σὲ μιὰ ταυρομαχία του στὴ Σεβίλλη, ἔλεγαν σ' αὐτοὺς ἄλλους:

— Εἶναι ὁ καλύτερος ταυρομάχος τῆς Ἰσπανίας. Τὰ ξεγελάσματα ποὺ κάνει στοὺς «τόρρος» εἶναι καταπληκτικά. Νομίζει κανεὶς πὼς χορεύει στὴν ἀρένα κι' ὅχι πὼς ἀντιμετωπίζει τὸν κίνδυνο.

— Εἶναι καλύτερος καὶ ἀπὸ τὸν Χοσέ;

— Πολὺ καλύτερός. Ὁ Ντομινγκέθ ἔχει στὴν καὶ ἀνέσι, ὅσο κανεὶς ἄλλος ταυρομάχος. Ὅπως ἀνεμίζει τὴν κόκκινη μπαντερίλια ἔχεις τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶναι χορευτὴς ἐνὸς ἀόρατου μπαλέτου καὶ χορεύει μαζί του μέσα στὸ γήπεδο.

Μιὰ σениорίτα ποὺ καθόταν στὴν πρώτη κερκίδα, τίναξε τὰ μακρὰ μαῦρα τῆς μαλλιά καὶ χάρ-
δεψε ἕνα μπουκέτο μὲ κατακόκκινα γαρυφαλλὰ ποὺ κρατοῦσε στὴν ποδιά της. Ἀκούγε τὴν ἔλεγαν γύρω της γιὰ τὸν Ντομινγκέθ, ἡ ψυχὴ της πλημμύριζε ἀπὸ χαρὰ καὶ περηφάνεια, μὰ αὐτὴ δὲν ἔλε-

γε λέει. Ἡ καρδιά της μονάχα σπασαροῦσε καὶ κάθε τόσο κύτταζε τὸ μικρὸ ρολογάκι τοῦ χεριοῦ της.

«ὦ, πόσο ἀργά, πόσο ἀπελπιστικά κυλάει ἡ ὥρα», συλλογιζόταν.

Ἡ Κάμεν, γιὰ αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τῆς μελαχροινῆς σениорίτα, γινώριζε πολὺ καλὰ τὸν Ντομινγκέθ. Τὸν γινώριζε ἀπὸ μικρὸ ἀκόμα κι' ἴσως ἦταν ἡ μόνη ποὺ παρακολούθησε τὸ θριαμβευτικὸ του ἀνέβασμα στὴ Σεβίλλη. Σεβιλλιὰνὰ κι' αὐτὴ, μ' ἕνα ταμπεραμέντο φλογερὸ, τοῦ ἔδινε θάρρος, τοῦ ἔβαζε φωτιά στὰ ὄνειρά του.

«Μὴν ἀποθαρρύνεσαι, Ντομινγκέθ! Θέλω νὰ γίνῃς ὁ μεγαλύτερος ταυρομάχος τῆς Ἰσπανίας, νὰ σὲ λατρεύουν ὅλοι, νὰ σὲ ἀποθεῶνουν στὶς ἀρένες, νὰ γίνῃς ὁ θεὸς τους...»

«Μὰ, ἂν φθάσω σ' αὐτὸ τὸ σημείο ἴσως πάψω νὰ σ' ἀγαπῶ!», τῆς ἔλεγε ὁ Ντομινγκέθ γελώντας.

«Δὲν μὲ πειράζει ἂν σταματήσης νὰ μ' ἀγαπᾷς. Σὲ θέλω μεγάλο ὅχι γιὰ μένα, μὰ γιὰ τοὺς ἄλλους. Ξέρω πὼς κάποια μέρα θὰ μὲ ξεχάσης, μὰ δὲ μὲ νοιάζει...»

Ἔτσι ἔλεγε τότε, ὅταν ὁ Ντομινγκέθ ἦταν ἄσχημος. Μὰ ἀργότερα, ὅταν ἡ ἀρένα τῆς Σεβίλλης παραληροῦσε, βλέποντας τὸν Ντομινγκέθ μὲ τὴν κόκκινη μπαντερίλια του, προκαλώντας τὸν ταῦρο, κι' ὅταν οἱ σениόρας καὶ οἱ σениорίτες τοῦ πετοῦσαν ἀγκαλιὲς τὰ λουλούδια, ἄρχισε νὰ ξυπνήῃ ἡ ζήλεις της.

«Ντομινγκέθ, ἂν μὲ προδώσης, ἂν ἀγαπήσης καμμιά ἄλλη, νὰ ξέρης πὼς θὰ τρελλαθῶ καὶ πὼς στὴν τρέλλα μου ἐπάνω μπορεῖ καὶ

νά σέ σκοτώσω ακόμα» τού είχε πη.

Έκεινος γέλασε, έτσι όπως γελοῦσε πάντα. Καί ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα ἔφυγε ἀπὸ τῆ Σεβίλλη χωρὶς νὰ τῆς πῇ τίποτα...

Μὲ τὴν καρδιά τασακισμένη ἀπὸ τὴν προδοσία του, παρακολουθοῦσε τὶς ἐφημερίδες. Ἔτσι, ἔμαθε πὼς ὁ Ντομινγκέθ ἔφθασε στὴ Μαδρίτη καὶ πὼς θὰ ἔκανε τὸ ντεμπϋτό του ἐκεῖ. Τὰ κουτσομπολιά, μάλιστα, ἔλεγαν πὼς μιὰ ἐκρηκτικὴ Ἰταλίδα στὰρ τοῦ κρατοῦσε συντροφιά...

Η ΚΙΑΡΜΕΝ δὲν ἔχασε καιρό. Ἐφυγε ἀμέσως γιὰ τὴ Μαδρίτη καὶ τὴν ἄλλη μέρα κιόλας τὸν βρῆκε στὸ ξενοδοχεῖο του. Ἐκεινος ἔδειξε μεγάλη ἐκπληξι, βλέποντάς τιν, μὰ ἡ Κάρμεν δὲν τοῦ ἔκανε σκηνές, οὔτε παράποννα.

— Ἡρθά νὰ σὲ δῶ καὶ μιὰ φορὰ στὴ Μαδρίτη, τοῦ εἶπε, κι' ὕστερα θὰ φύγω, θὰ χαθῶ ἀπὸ τὴ ζωὴ σου. Ἀφῆσέ με αὐτὲς τὶς μέρες νὰ εἶμαι κοντὰ σου, πιστεύω πὼς ἡ παρουσία μου θὰ σοῦ φέρη γούρι. Θέλω ἐγὼ νὰ εἶμαι ἐκείνη πού θὰ σοῦ ἐτοιμάσω τὴ στολή σου, ὅπως ἔκανε στὴ Σεβίλλη, ἐγὼ, θὰ σοῦ γυαλίσω τὰ κουμπιὰ καὶ τὸ ξίφος.

Δὲν τῆς ἀρνῆθηκε. Καὶ ἡ Κάρμεν, τὴ δδομάδα πού πέρασε, τὸν ὑπηρετήσε πιστὰ, σὰν ὑπάκουη σκλάβνα, κλείνοντας τὰ μάτια ὅταν ἔδλεπε τὴν Ἰταλίδα στάρ. Ὅχι, δὲν θὰ τοῦ δημιουργοῦσε καμμιὰ σκηνὴ τοῦ Ντομινγκέθ, ὥσπου νὰ τὸν δῇ τὴν Κυριακὴ στὴν ἀρένα.

Καὶ νὰ πού ἡ Κυριακὴ ἔφθασε... Ἡ Κάρμεν τοῦ φόρεσε τὴ στολή του καί, πρὶν λίγο, τοῦ ἔζωσε τὸ ξίφος στὴ μέση.

— Καλὴ ἐπιτυχία, Ντομινγκέθ, τοῦ εἶπε καὶ τὸν φίλησε στὸ μέτωπο, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς δούρκωναν.

— Εὐχαριστῶ, Κάρμεν.

Τὸ εὐχαριστῶ του ἦταν ἀδιάφορο γιὰ τὴν πρὸ πέρα, τὸν περιμένε ὑπομονετικά ἡ ξανθεῖα Ἰταλίδα στάρ.

Μὲ τὰ γαρύφαλλα στὴν ποδιά, ἡ Κάρμεν, καὶ μὲ τὴν καρδιά πλημμυρισμένη ἀπὸ συγκίνησι καὶ ἀπὸ χιλιάδες συναισθήματα, κυττάζει κάθε τόσο τὸ ρολοῖ τῆς καὶ περιμένει...

Α ΤΕΛΕΙΩΤΕΣ ζητῶ-κραιγές δονοῦν τὴν ἀτμόσφαιρα, χειροκροτήματα παρατεταμένα ἀντηχοῦν, μαζί μὲ κραυγές ἐνθουσιασμοῦ:

— Ὅλε, τορρέρο! Ἐβίδα τορρέρο!

Ὁ Ντομινγκέθ, μὲ τὴ γαλαζία στολή του καὶ τὸ μαῦρο του καπέλλο ἔχει μὴ στὴν ἀρένα. Στέκεται στὴ μέση ἀκριβῶς, σηκώνει τὸ χέρι ψηλά, ὅπου κρατᾷ ἕνα μπουκέτο τριαντάφυλλα, καὶ χαίρεται τὸ πλήθος πού παραληρεῖ. Ὑστερα τρέχει σὲ μιὰ γωνιά τῆς ἀρένας καὶ προσφέρει τὸ μπουκέτο μὲ τὰ φρέσκα τριαντάφυλλα σὲ μιὰ ξανθεῖα γυναίκα.

— Ποιὰ εἶναι αὐτή; ἀνῶρ-τιοῦνται οἱ σениόρες μὲ περιέργεια.

Πολλοὶ λίγοι ξέρουν πὼς εἶναι μιὰ Ἰταλίδα ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου. Κι' ἴσως μόνο ἡ Κάρμεν ξέρει πὼς ἡ γυναίκα αὐτὴ ἔκλεψε τὴν καρδιά τοῦ ἀγαπημένου τῆς.

Σὲ λίγο τὰ χειροκροτήματα καὶ οἱ θριαμβευτικὲς ἰσυχὲς σταματοῦν. Μῆσα στὴν ἀπόλυτη σιγὴ πού ἐπακολουθεῖ, ἀνοίγουν οἱ σιδερένιες πύρρες τῆς ἀρένας καὶ κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἕνας πελώριος καὶ κατὰμαυρος ταῦρος.

— Εἶναι ὁ ἀγριώτερος ταῦρος!, λέει ἕνα μελαμπὲ παλληκάρι στὴ συντροφιά του. Μπράβο στὸ κουράγιο του.

Ὅλοι βλέπουν τώρα τὸν Ντο-

μινγκέθ νά άπλώνη τή μπαντερί-
λια καί νά προχωρή πρὸς τὸν ταύ-
ρο. Τὸ άγριο ζῶο, μόλις ἀντικρύ-
ζη τὸ κόκκινο χρῶμα, ἀφήνει ἕνα
μουγκρητό καί... χύνεται ἀκράτη-
τος ἐναντίον του. Ὁ ταυρομάχος
μένει ἀκλόνητος στὴ θέσι του. Καί
μόνο τὴν τελευταία στιγμή, ὅταν
ὁ ταύρος δὲν ἀπέχει παρὰ μισὸ
μέτρο μακριά του, κινεῖ ἀριστε-
ρὰ τὴ μπαντερίλια κι' αὐτὸς λυγί-
ζει πρὸς τὰ δεξιὰ τὰ γόνατά του.

Πυκνὰ, ἐνθουσιώδη χειροκροτή-
ματα ξεσποῦν στὶς κερκίδες καί
ἀπειρες φωνές.

— 'Εδίδα, τορρέρο! 'Εδίδα!

Ὁ ταύρος συνεχίζει τὶς ἐπιθέ-
σεις του. Μὰ ὁ Ντομινγκέθ, μὲ
μιὰ ἔκφρασι γαλήνης καί μακαριό-
τητας στὸ πρόσωπό του, μόλις τὴν
τελευταία στιγμή κατορθώνει καί
ἀποφεύγει τὰ μυτερά κέρατα τοῦ
ἐξαγριμένου θηρίου. Σὲ μιὰ στι-
γμή, μάλιστα, καὶ τὸ κεφάλι
τοῦ ταύρου μπερδεύεται στὴ
μπαντερίλια, πιάνει μὲ ψυχραιμία
τὰ δύο κέρατά του, πηδάει στὸ
λαϊμό του, ἀπὸ κεῖ θρίσκεται στὸ
κορμί του. Καί, πρὶν ὁ ταύρος
καταλάβῃ καλὰ - καλὰ τὶ συμ-
βαίνει, ὁ ἔξοχος ταυρομάχος θρί-
σκεται στὸ ἔδαφος καί ἀπλώνει
γί' ἄλλη μιὰ φορά τὴ μπαντερί-
λια του.

Τὸ τὶ ἐπακολουθεῖ, ὕστερα ἀπὸ
αὐτὸ τὸ θεαματικὸ ἀλλὰ καί ἐπι-
κίνδυνο κόλπο, εἶναι πολὺ δύσκο-
λο νὰ περιγραφῇ. Ὅλοι οἱ θεατὲς
σηκώνονται ὀρθιοὶ καί τὸν ἀποθε-
ώνουν, πετώντας τὰ καπέλλα τους,
τὰ μαντήλια τους, τὶς ἐφημερίδες
τους. Εἶναι ὁ πρῶτος ταυρομάχος
ποῦ βλέπουν νὰ κάνῃ τέτοια κατα-
πληκτικὰ πράγματα.

— Αὐτὸς μάλιστα!, ξεφωνίζει
μιὰ κυρία ποῦ ἔχει βάψει ξανθὰ
τὰ μαλλιά της καί ποῦ τὰ μάτια
της ἔχουν δακρύσει ἀπὸ τὴ συγκί-
νησι. Τόσον καιρὸ πετούσαμε ἄ-
δικα τὰ λεφτά μας! Ὅλοι οἱ ταυ-

ρομάχοι ποῦ ἔχουμε δῆ, δὲν ἀξί-
ζουν οὔτε δεκάρα μπροστὰ στὸν
Ντομινγκέθ.

Κι' ὕστερα γυρνώντας πρὸς τὴν
ἀρένα, ξεφωνίζει ἀνεμίζοντας τὸ
μαντήλι της:

— Μπράβο, Ντομινγκέθ! 'Εδί-
δα, ἐδίδα!

Ἡ ξανθεῖα Ἰταλίδα στάρ σκου
πίζει τὸν ἰδρώτα τοῦ μετώπου της
ποῦ ἀνάβλυσε σὲ χοντρές σταγό-
νες ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Εἶναι ἡ πρῶ-
τη φορά ποῦ παρακολουθεῖ ταυ-
ρομαχία καί στὸ νοῦ της ἔρχεται
τὸ Κολοσσαίον, ὅπου, οἱ αὐτοκρά-
τορες τῆς πανίσχυρης Ρώμης, ἔρ-
ριχναν κάποτε τοὺς σκλάβους τῶν,
τοὺς ἐχθροὺς τῶν καί τοὺς Χρι-
στιανοὺς νὰ γίνουν βορρὰ τῶν
λιονταριῶν.

— Ὡ... κὲ περικολόζο!, ψελ-
λίζει πότε - πότε καί στὶς ἐπικί-
νδυνες στιγμές, ὅταν ὁρμάει ὁ ταύ-
ρος, σκεπάζει τὰ μάτια της γιὰ
νὰ μὴ βλέπῃ.

Ἡ Κόρμεν, μὲ μιὰ λάμψι θριάμ-
βου παρακολουθεῖ τὸν Ντομινγκέθ
στὴν ἀρένα, μὰ δὲν χειροκροτεῖ
ὅπως κάνουν οἱ ἄλλοι. Σφίγγει
μόνο τὸ μπουκέτο μὲ τὰ γαυρόφαλ-
λα καί πίσω ἀπὸ τὴ θριαμβευτικὴ
λάμψι τῶν ματιῶν της ὑπάρχει
κότι τὸ σκοτεινὸ, τὸ θλιβερό...

Ε ΑἴφΝΙΚΑ, ὅλες οἱ φω-
νές, οἱ ψίθυροι, καί τὰ χειροκροτή-
ματα σταματοῦν καί ἀπόλυτη
σιωπὴ κυριαρχεῖ στὸ στάδιο. Οἱ
θεατὲς, κατὰπληκτοὶ, βλέπουν ἔ-
ναν δεύτερο ταύρο νὰ κάνῃ τὴν
ἐμφάνισί του στὴν ἀρένα.

— Μὰ τὶ συμβαίνει; ρωτοῦν
μερικοὶ. Τοὺς ξέφυγε αὐτὸς ὁ ταύ-
ρος;

— Ὁχι, ἀπαντᾷ κάποιος ποῦ
φαίνεται καλὰ πληροφορημένος.
Ὁ Ντομινγκέθ ζήτησε νὰ ἀντιμε-
τωπίσῃ δύο ταύρους μαζί!

— Ψέματα!

— Μὰ τὶ ψέματα! Δὲν βλέπεις τὶ γίνεταί;

— Μὰ αὐτὸ εἶναι τρομερό, εἶναι ἀκατανόητο, εἶναι....

— Εἶναι καταπληκτικό, εἶναι ὑπέροχο, οὐρλιάζει ἡ χοντρή σε- νιόρα μὲ τὰ βαμμένα μαλλιά. Αὐ- τὸς εἶναι ταυρομάχος καὶ ὄχι οἱ ἄλλοι! Γι' αὐτὸν μπορῶ νὰ πλη- ρώσω καί... δέκα χιλιάδες πεσέ- τας!

— Σστ!, κάνει ὁ διπλανός της. Νεκρική σιωπὴ ἀκολουθεῖ. Ὁ- λοὶ κυττάζουν τὸν Ντομινγκέθ. Ἐ- χει σταθῇ στὴ μέση τῆς ἀρένας καὶ ἀπλώνει τὴν μπαντερίλια, κι- νώντας τὴν δεξιὰ καὶ ἀριστερά, γιὰ νὰ τὴν δοῦν καὶ οἱ δυὸ ταῦροι. Σὰν ἀπὸ σύνθημα, τὰ δυὸ ζῶα ὁ- ροῦν ταυτόχρονα, ἀπὸ ἀντίθετη κατεύθυνσι τὸ καθένα. Τὸ ποδο- βολητὸ τους ἀγγίζει τὶς καρδιές τῶν θεατῶν καὶ τίς κάνει νὰ πα- γώνουν καὶ ν' ἀνατοιχιάζουν. Ὁ Ντομινγκέθ ὅμως μένει ἀπτόητος στὴ θέσι του κι' ἐξακολουθεῖ νὰ ἀνεμίζει τὴν μπαντερίλια. Μὲ τὴν ἀκοή τῶν ματιῶν του παρακολου- θεῖ τοὺς δυὸ ταῦρους κι' ὅταν κη- ταλαβαίνει πὼς ἔφθασε ἡ στιγμή, κατεβάζει τὸ κόκκινο πανί καὶ κά- νει δυὸ γρήγορα βήματα πρὸς τὰ πίσω.

Ἕνας τρομερὸς γδρύπος ἀκού- γεται τότε. Οἱ δυὸ ταῦροι, μὲ τὴν ὀρμὴ πού ἔχουν πάρει, χτυποῦν με δύναμι τὰ κεφάλια τους καί... κυλοῦνται στὴν ἄμμο!

— Μπράβο, μπράβο!

Τὸ πλήθος μιάζει σὰν μιὰ θά- λασσα ἥρεμη πού, ξαφνικά, ἕνας δυνατὸς ἄνεμος τὴν ἀναταράζει ἀ- πὸ τὰ τρίςδαθὰ της. Οἱ ἄνθρωποι κάνουν σὰν τρελλοὶ, χοροπηδοῦν, ἀγκαλιάζονται, φιλοῦνται, ἄλλοι κλαῖνε, ἄλλοι γελοῦν ὑστερικά καὶ ἄλλοι οὐρλιάζουν.

— Μπράβο, μπράβο!

Ἡ χοντρή κυρία ἀπὸ τὴ μεγάλη, τῆς συγκίνησι ἔχει λιποθυμήσει κι'

ἔχει γείρει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ δι- πλανοῦ της, πού δέχτηκε μὲ ἔγκρα- τέρησι αὐτὸ τὸ ἄπροσδόκητο «λα- χεῖο». Ἡ Ἱταλίδα στὰρ ἔχει σηκω- θῇ ὀρθα καὶ χειροκροτεῖ καὶ μόνο ἡ Κάρμεν κάθεται ἀκίνητη στὴ θέ- σι της.

«Εἶναι ὑπέροχος, λέει στὸν ἐ- αὐτό της. Τὸ σχέδιο ὅμως τῶν δυὸ ταῦρων εἶναι δικό μου! Ἐγὼ τοῦ εἶπα πὼς εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀντιμε- τωπίσῃ καὶ τέσσερις ταῦρους μα- ζί. Σὲ μένα ὀφείλει τὸ θρίαμβό του, σὲ μένα τὰ ὀφείλει ὅλα... σὲ μένα πού μὲ πρόδωσε...»

Καινοῦργια σιωπὴ ἐπικρατεῖ στὴν ἀρένα. Οἱ δυὸ ταῦροι, δαι- μονισμένοι ἀπὸ τὸ κόκκινο πανί, ὁρμοῦν καὶ οἱ δυὸ μαζί ἐναντίον τοῦ ταυρομάχου. Τώρα τὰ πρά- γματα εἶναι κάπως δύσκολα γιὰ τὸν Ντομινγκέθ. Κατορθώνει, ὅ- μως, πάλι τὴν τελευταία στιγμή, νὰ γλυστρήσῃ πρὸς τὰ δεξιὰ, παίρ- νοντας δυὸ τοῦμπες, σὰν σαλντι- μπάγκος πάνω στὴ γῆ, μὲ ἀποτέ- λεσμα νὰ δροῦσῃ αὐτὴ τὴ φορά ζωη- ρότερα χειροκροτήματα.

— Δὲν ἀντέχω, δηλώνει ἡ ξαν- θειά, θὰ κατέβω στὴν ἀρένα νὰ τὸν φιλήσω!

— Ἀφῆσε νὰ φύγουν πρῶτα οἱ ταῦροι, τὴ συμβουλεύει κάποιος, γιὰτὶ τὸ φόρεμά σου εἶναι κόκκι- νο καὶ ὅπως εἶσαι καὶ χοντρή, θὰ βροῦν εὐκόλα στόχο.

Νέα ἐπίθεσι τῶν ταῦρων, πιὸ μανιασμένη αὐτὴ τὴ φορά, φέρνει σὲ δύσκολη θέσι τὸν Ντομινγκέθ. Μὰ καὶ πάλι καταφέρνει νὰ ξεφύ- γῃ. Ὡστόσο οἱ ταῦροι ἐπιμένουν καὶ ὁρμοῦν ἐναντίον του μὲ πείσμα. Ἕνα κέρατο τὸν παίρνει ξηστὰ καὶ τοῦ σκίζει λίγο τὸ πουκάμισο. Οἱ θεατὲς συγκροτοῦν ὥς καὶ τὴν ἀνα- πνοή τους ἀκόμη.

— Πρέπει νὰ τραβήξῃ τὸ ξίφος του, λέει κάποιος. Εἶναι δύσκολο νὰ συνεχίσῃ νὰ τὰ βάζῃ καὶ μὲ τοὺς δυὸ.

Πράγματι, σὲ μιὰ νέα ἐπίθεσι

"Ασσοι του Γηπέδου

ΑΘΛΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ, Διευθυντής ■ Έκδοσις: ΧΡ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Χρυσοσπηλαιωτίσσης 3, ΑΘΗΝΑΙ, Τηλέφωνον 25-493

τῶν ταύρων, ὁ Ντομινγκέθ γονατίζει καὶ φέρνει τὸ χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ ξίφους του. Μά, πράγμα παράξενο, δὲν βγάζει τὸ ξίφος καὶ γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰ κέρατα τοῦ ταύρου παίρνει μερικές τοῦμπες στὸ χῶμα.

Ὁ δεῦτερος ταῦρος ἐπιμένει κι' ἐπιτίθεται. Ὁ Ντομινγκέθ φέρνει πάλι τὸ χέρι στὴ λαβὴ καὶ τραβάει μὰ τὸ ξίφος δὲν βγαίνει λὲς καὶ ἔχει κολλήσει. Καὶ ἔτσι ὅπως εἶναι ἀπορροφημένος νὰ τραβᾷ μάταια τὴ λαβὴ, δέχεται τὸ χτύπημα τοῦ ταύρου στὸ δεξί του πόδι καὶ πέφτει ἀνάσκελα καταγῆς.

Τὸ πλῆθος μένει ἀναυδο καὶ μόνο μερικές τρομαγμένες γυναικεῖες φωνές ἀκούγονται. Δὲν μποροῦν ὅλοι τους νὰ καταλάβουν τί συμβαίνει. Ἡ μάλλον καταλαβαίνουν, ἀλλὰ τοὺς φαίνεται ἀπίστευτο. Τὸ ξίφος δὲν βγαίνει ἀπὸ τὴ θήκη του!

Ὁ Ντομινγκέθ σηκώνεται, μὲ κέπο. Φαίνεται πὼς ἔχει χτυπήσει. Αἷμα δάφει τὸ πρόσωπό του ποὺ κυλάει ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

— Πάρτε τοὺς ταύρους!, οὐρλιάζει κάποιος. Παρασύρετε τοὺς ταύρους!

Οἱ πόρτες ἀνοίγουν καὶ δυὸ μπαντερίλιας ἀνεμίζουν. Μὰ εἶναι ἀργὰ τώρα πιά. Καὶ οἱ δυὸ ταῦροι ὁρμούν ἐναντίον τοῦ Ντομινγκέθ...

ΑΚΙΝΗΤΟΣ, ἄψυχος, κείται ὁ ταυρομάχος στὴν ἀρένα. Τὸ πλῆθος, ὄρθιο, μὲ μάτια δακρυσμένα κυττάζει ἐκεῖνον ποὺ πρὶν λίγο ἀποθέωνε.

Ἡ ξανθεὶὰ σενιόρα κλαίει ἀπαρηγόρητα καὶ ὁ διπλανός της δρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς χαϊδέψῃ τὰ μαλλιά.

Ἡ Ἰταλίδα στὰρ σηκώνεται διαστική νὰ φύγῃ, στηριγμένη στὸ μπράτσο κάποιου συνοδοῦ της, ὡχρή, ἔτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ.

Ἡ Κάρμεν, σηκώνεται κι' αὐτή. Σὰν αὐτόματο, πηδᾷ στὴν ἀρένα, φθάνει κοντὰ στὸ νεκρὸ Ντομινγκέθ καὶ σκορπίζει πάνω του τὰ γαρύφαλλα ἐνῶ τὰ δάκρυά της τοῦ ραντίζουν τὸ ματωμένο πρόσωπο.

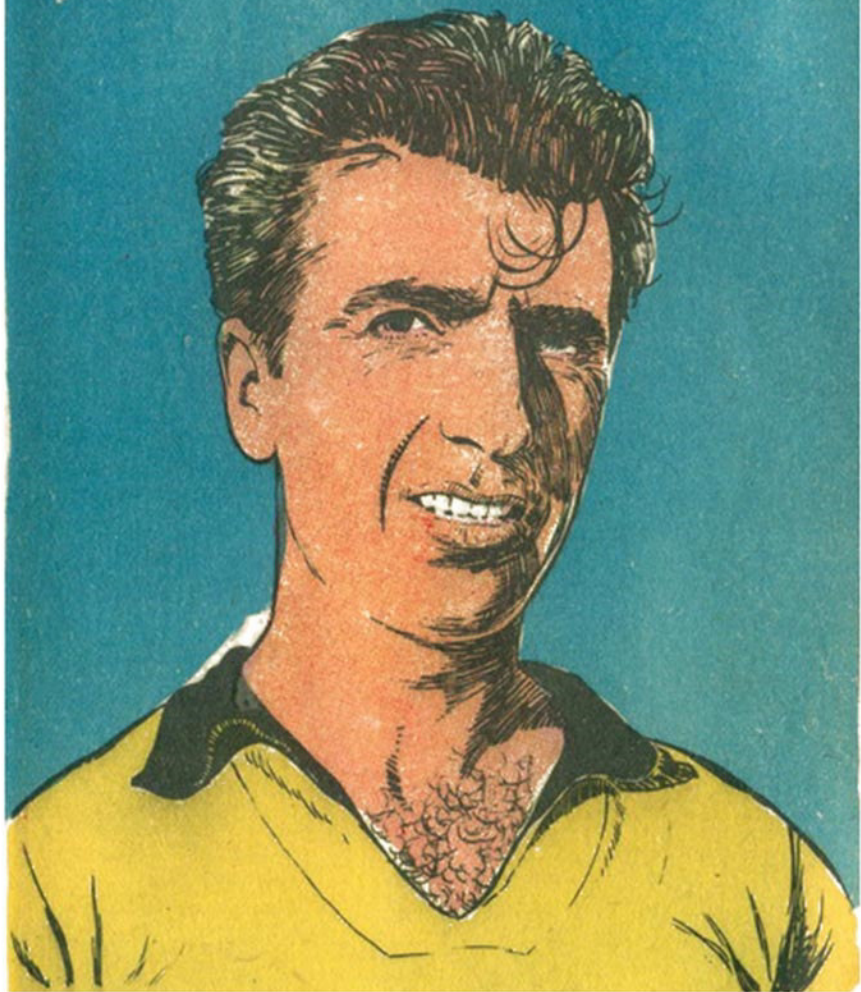
— Ντομινγκέθ, ψιθυρίζει, σὲ σκότωσα γιατί σ' ἀγαποῦσα καὶ μὲ πρόδωσες. Σοὺ τόχα πῆ, Ντομινγκέθ πὼς θὰ τρελλαθᾷς...

Κι' ἦταν ἀλήθεια πὼς ἡ Κάρμεν τὸν σκότωσε. Γιατί ἡ ἴδια εἶχε κολλήσει τὸ ξίφος στὴ θήκη του, χύνοντας κρυφὰ μέσα σ' αὐτὴ λυωμένο μέταλλο, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν προδότη τοῦ ἐρωτᾶ της.

ΠΕΝΤΡΟ ΑΙΚΑΝΘΑΡ

Μετάφρ.: Π. Στρ.

ΑΘΛΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ



ΝΕΣΤΟΡΙΔΗΣ